George R. R. Martin

UN CÂNTEC PENTRU LYA

(A Song for Lya – Premiul Hugo, 1974)

Oraşele shkeenilor sunt vechi, cu mult mai vechi decât cele ale oamenilor, iar metropola mare şi ruginie ce se ridică în mijlocul ţinutului deluros sacru s-a dovedit a fi cea mai veche dintre toate. Oraşul nu avea nume. Nu avea nevoie de un nume. Deşi shkeenii au construit sute şi mii de oraşe şi orăşele, cel de pe dealuri nu avea rival. Era cel mai impunător, atât ca suprafaţă, cât şi ca populaţie şi se înălţa singuratic printre colinele sacre. Pentru shkeeni era Roma, Mecca, Ierusalimul, toate laolaltă. Era adevăratul Oraş şi toţi shkeenii se îndreptau spre el în cele din urmă, în zilele premergătoare Reunirii.

Oraşul fusese bătrân înainte ca Roma să cadă, fusese uriaş şi cuprinzător pe când Babilonul era un simplu vis. Vârsta însă nu i se simţea. Ochiul omenesc vedea nenumăraţi kilometri de domuri joase din cărămidă roşie; movilițe de lut uscat acoperind colinele ca o spuză. Înăuntru erau întunecoase şi aproape lipsite de aer, cu odăi mici şi mobilă grosolană.

Nu era totuşi o aşezare sinistră. Căsuţele se ghemuiau pe dealurile pitice, fierbând sub soarele arzător ca un pepene galben pe cer, însă oraşul fremăta de viaţă: mirosul de bucate, râsetele şi conversaţiile, copiii alergând, agitaţia şi sudoarea cărămidarilor ce

George R. R. Martin

UN CÂNTEC PENTRU LYA

(A Song for Lya – Premiul Hugo, 1974)

Oraşele shkeenilor sunt vechi, cu mult mai vechi decât cele ale oamenilor, iar metropola mare şi ruginie ce se ridică în mijlocul ţinutului deluros sacru s-a dovedit a fi cea mai veche dintre toate. Oraşul nu avea nume. Nu avea nevoie de un nume. Deşi shkeenii au construit sute şi mii de oraşe şi orăşele, cel de pe dealuri nu avea rival. Era cel mai impunător, atât ca suprafaţă, cât şi ca populaţie şi se înălţa singuratic printre colinele sacre. Pentru shkeeni era Roma, Mecca, Ierusalimul, toate laolaltă. Era adevăratul Oraş şi toţi shkeenii se îndreptau spre el în cele din urmă, în zilele premergătoare Reunirii.

Oraşul fusese bătrân înainte ca Roma să cadă, fusese uriaş şi cuprinzător pe când Babilonul era un simplu vis. Vârsta însă nu i se simţea. Ochiul omenesc vedea nenumăraţi kilometri de domuri joase din cărămidă roşie; moviliţe de lut uscat acoperind colinele ca o spuză. Înăuntru erau întunecoase şi aproape lipsite de aer, cu odăi mici şi mobilă grosolană.

Nu era totuşi o aşezare sinistră. Căsuţele se ghemuiau pe dealurile pitice, fierbând sub soarele arzător ca un pepene galben pe cer, însă oraşul fremăta de viaţă: mirosul de bucate, râsetele şi conversaţiile, copiii alergând, agitaţia şi sudoarea cărămidarilor ce reparau domurile, clopotele Reuniţilor sunând pe străzi. Shkeenii formau un popor puternic şi exuberant, aproape copilăros. Cu siguranţă,

nimic despre ei nu le-ar fi dezvăluit vechimea incredibilă sau înţelepciunea străveche. Aceasta este o rasă tânără, declarau semnele exterioare, o cultură aflată de-abia în etapa copilăriei.

Copilăria aceea durase însă mai bine de paisprezece mii de ani. Oraşul oamenilor era adevăratul copil, având mai puţin de zece ani terrani. Se ridica la marginea colinelor, între metropola shkeeană şi câmpiile colbuite şi cafenii unde se construise portul spaţial. Conform criteriilor umane, era un oraş minunat: deschis şi aerisit, plin de arcade graţioase, fântâni strălucitoare şi bulevarde largi mărginite de copaci. Clădirile din metal, plastic colorat şi lemn nativ, erau în majoritate scunde, respectând arhitectura shkeeană. Majoritatea… Turnul Administraţiei constituia excepţia: un ac lustruit din oţel albastru care înjunghia cerul de cristal.

II zăreai din orice direcţie, de la mulţi kilometri depărtare. Lyanna îl văzu chiar înainte de asolizare şi l-am putut admira din văzduh. Poate că zgârie-norii uriaşi ai Vechiului Pământ sau cei de pe Baldur erau mai înalţi, iar păienjenişul fantastic al citadelelor de pe Arachne părea mai fascinant… Dar Turnul acela zvelt şi azuriu se ridica impunător, fără rival în domnia sa singuratică deasupra colinelor sacre.

Portul spaţial se găsea în umbra lui, la o distanţă lesne de parcurs pe jos. Oricum, eram aşteptaţi. Când am debarcat, un aerocar scund şi stacojiu bâzâia la capătul rampei, cu şoferul stând alături. Alături se afla Dino Valcarenghi, rezemat de portieră şi discutând cu un adjunct.

Valcarenghi era administratorul planetar, băiatul-minune al sectorului spaţial. Tânăr, desigur, dar ştiam asta. Scund, arătos, oacheş, cu părul negru îngrămădit în cârlionţi pe frunte şi un zâmbet cuceritor.

Ne surâse când am coborât rampa şi întinse mâna:

— Bună ziua, începu el. Mă bucur să vă văd.

Nu pierdea timpul cu introduceri formale. Ştia cine eram, noi ştiam cine era el, iar Valcarenghi nu ţinea la formalisme.

Lyanna îi întinse uşor mâna şi-l privi în stilul vampir: ochi mari şi întunecaţi larg deschişi, buze subţiri ridicate într-un surâs slab. Este o fată micuţă şi delicată, cu păr scurt, castaniu şi chip de copil. Atunci când vrea, poate arăta foarte fragilă, lipsită de ajutor. Îi zăpăceşte însă pe toţi cu privirea asta. Dacă oamenii ar şti că Lya este o telepată, ar crede că le scormoneşte secretele cele mai intime. De fapt, îi păcăleşte. Atunci când Lyanna îi citeşte într-adevăr, întregul ei trup se încordează şi aproape că o poţi vedea tremurând. Iar ochii mari, absorbitori de suflet, devin înguşti, duri şi opaci.

Puţini cunosc totuşi adevărul, aşa încât se foiesc sub privirea de vampir, se uită în altă parte şi se grăbesc să încheie cât mai repede strânsul mâinii. Nu însă şi Valcarenghi. El zâmbi, îi răspunse căutăturii, apoi veni spre mine.

II citeam când i-am dat mâna – aşa cum fac de altfel întotdeauna. Presupun că-l un obicei prost, căci expediază o posibilă prietenie într-un mormânt timpuriu. Talentul meu nu-l egalează pe al Lyei. Nu-l nici la fel de căutat. Eu citesc emoţiile. Am perceput cordialitatea lui Valcarenghi, puternică şi sinceră. Neascunzând nimic îndărătul ei, sau cel puţin nimic prea apropiat de suprafaţă ca să-l pot înhăţa.

Am strâns apoi mâna adjunctului, un păsărilă blond de vârstă mijlocie, pe nume Nelson Gourlay. În cele din urmă, Valcarenghi ne sui pe toţi în aerocar şi am decolat.

— Presupun că sunteţi obosiţi, rosti el, aşa încât amânăm turul oraşului şi mergem direct la Turn. Nelse o să vă arate camerele, apoi poate veniţi să bem ceva şi să stăm de vorbă. Aţi citit materialele trimise?

— Da, am răspuns şi Lya încuviinţă. Sunt lucruri interesante, însă nu ştiu exact ce putem face noi.

— Ajungem şi acolo, zise Valcarenghi. Ar trebui să vă las să admiraţi peisajul.

Arătă spre fereastră, zâmbi şi tăcu.

Ca atare, am admirat peisajul, atât cât am putut în cele cinci minute cât a durat drumul până la Turn. Aerocarul zbura deasupra străzii principale, la nivelul copacilor, stârnind un curent ce biciuia ramurile în urma noastră. În vehicul era răcoare şi umbră, dar afară soarele shkeean se apropia de amiază şi puteai vedea valurile de căldură tremurând deasupra pavajului. Traficul era foarte redus şi am presupus că oamenii se adăposteau înăuntru, în jurul climatizoarelor.

Ne-am oprit lângă intrarea principală a Turnului şi am traversat un hol uriaş şi strălucitor. Valcarenghi ne-a părăsit, ca să vorbească cu nişte subalterni. Gourlay ne-a condus la unul din lifturi şi am urcat cincizeci de etaje. Am trecut apoi pe lângă o secretară şi am intrat în alt ascensor, particular, care ne-a dus şi mai sus.

Camerele noastre erau superbe, cu covoare verde-crud şi lambriuri din lemn. Aveam o bibliotecă completă, în majoritate clasici terrani, legaţi în sintepiele, cu câteva romane de pe Baldur, planeta noastră. Cineva se interesase ce gusturi aveam. Unul dintre pereţii dormitorului era din sticlă colorată, oferind panorama oraşului ce se întindea sub noi; exista, de asemenea, un panou de control care-l putea opaciza, dacă doream să dormim.

Gourlay ne arătă totul, conştiincios ca un hotelier. L-am citit iute, însă n-am descoperit ranchiună. Era doar puţintel surescitat. Exista şi o afecţiune sinceră pentru cineva. Pentru noi? Pentru Valcarenghi?

Lya se aşează pe unul dintre cele două paturi identice.

— Ne aduce cineva bagajele? Întrebă ea.

— Se ocupă cineva, încuviinţă Gourlay. Dacă doriţi ceva, ajunge să cereţi.

— Nu-ţi fie teamă, aşa vom face. M-am trântit pe celălalt pat şi i-am arătat adjunctului un scaun. De câtă vreme eşti

aici?

— De şase ani, răspunse el acceptând recunoscător scaunul. Sunt unul dintre veterani. Până acum, am lucrat sub patru administratori: Dino… Mai înainte Stuart… Şi mai înainte Gustaffson. Ba chiar am prins şi câteva luni sub Rockwood.

Lya se ridică, încrucişă picioarele turceşte şi se aplecă înainte:

— Rockwood a stat de fapt numai câteva luni, nu?

— Exact. Nu-l plăcea planeta şi a obţinut un transfer rapid ca vice în altă parte. Să vă spun drept, nu mi-a păsat prea mult. Era un tip coleric şi dădea mereu ordine, ca să arate cine-l şeful.

— Dar Valcarenghi? M-am interesat eu.

Gourlay zâmbi cu o gură imensă.

— Dino? E cel mai bun dintre toţi. E bun şi ştie asta. A venit numai de două luni, dar a făcut multe, inclusiv o droaie de amici. Îi tratează pe toţi ca pe nişte prieteni, îi tutuieşte, chestii de-astea…

II citeam şi am găsit sinceritate. Asta însemna că afecţiunea simţită mai devreme era îndreptată spre Valcarenghi. Credea ceea ce spunea. Aveam mai multe întrebări, dar n-am apucat să le pun. Gourlay se ridică brusc şi spuse:

— De fapt, n-ar fi trebuit să mai stau. Vreţi să vă odihniţi, aşa-l? Peste vreo două ore, veniţi sus şi atunci o să vorbim despre toate. Ştiţi unde-l liftul? ' Am încuviinţat şi adjunctul ieşi. M-am întors spre Lyanna:

— Ce părere ai?

Se întinsese pe spate şi admira tavanul.

— Nu ştiu, răspunse. Nu i-am citit. Mă întreb de ce au avut atâţia administratori? Şi de ce ne-au vrut pe noi?

— Suntem Talentaţi, am zâmbit.

Da, da. Cu majusculă. Lyanna şi cu mine am fost testaţi şi înregistraţi ca Talente psi şi o putem dovedi cu licenţe.

— Aha, făcu ea întorcându-se pe o parte şi zâmbindu-mi. Nu era însă surâsul de vampir, ci cel sexy, de fetiţă dulce.

— Valcarenghi vrea să ne odihnim, i-am atras atenţia. Ar fi o idee bună.

— Perfect, însă trebuie să facem ceva cu paturile astea.

— Să le alipim.

Ea zâmbi din nou. Le-am împins, unul lângă celălalt. Am izbutit să şi dormim puţin. Totuşi…

* Când ne-am trezit, bagajele se găseau afară, lângă uşă. Ne-am schimbat hainele cu altele, curate dar obişnuite, contând pe lipsa de pompă a lui Valcarenghi. Liftul ne-a dus până în vârful Turnului.

Cabinetul administratorului planetar nu semăna deloc cu ceea ce ar fi trebuit să fie. Nu exista un birou sau alte lucruri de astea. În odaie se afla un bar, nişte covoare albastre şi groase în care te afundai până la gleznă şi şase-şapte scaune. Camera era luminoasă şi aerisită, cu Shkeea întinzându-se la picioarele noastre, dincolo de vitraliile celor patru pereţi.

Valcarenghi şi Gourlay ne aşteptau şi administratorul însuşi ne întinse câte un pahar. N-am recunoscut băutura, însă era rece, aromată şi puţin acidulată. Am sorbit cu plăcere. Nu ştiu de ce, simţeam nevoia unui sprijin.

— Este un vin shkeean, zâmbi Valcarenghi, răspunzând unei întrebări neformulate. Are şi o denumire, dar n-o pot încă pronunţa. Mai daţi-mi un răgaz. Sunt aici numai de două luni şi limba e grea.

— Înveţi shkeeana? Întrebă Lya surprinsă.

Ştiam motivul mirării. Shkeeana e greu de vorbit de către oameni, în vreme ce băştinaşii au învăţat terrana cu o uşurinţă deosebită. Majoritatea acceptau fericiţi situaţia şi, pur şi simplu, uitau de dificultăţile limbajului străin.

— Îmi oferă o imagine asupra modului cum gândesc ei, explică bărbatul zâmbind. Cel puţin, aşa afirmă teoria.

L-am citit din nou, deşi nu foarte uşor. Nu întotdeauna contactul fizic ascute percepţiile. N-am descifrat decât o

emoţie simplă aproape de suprafaţă – de data asta, mândrie. Combinată cu plăcere. Am pus-o pe seama vinului. Dedesubt, nimic.

— Oricum s-ar pronunţa, îmi place, am comentat eu.

— Shkeenii produc o varietate largă de produse alimentare, interveni Gourlay. Multe le achiziţionăm deja pentru export şi permanent testăm altele. Este o piaţă bună.

— Veţi avea ocazia să gustaţi mai multe specialităţi autohtone chiar în seara asta, zise Valcarenghi. Am aranjat un tur local, cu o oprire sau două în Oraşul shkeean. Avem o viaţă de noapte destul de interesantă pentru o aşezare de mărimea aceasta.

— Sună interesant, am spus.

Lya zâmbea şi ea. Turul oraşului reprezenta o atenţie deosebită. Majoritatea Normalilor se simt stingheriţi în preajma Talentelor, aşa încât ne zoresc să terminăm ceea ce au nevoie, apoi scapă de noi la fel de repede. În nici un caz nu ne iau părtaşi la viaţa lor.

— Acum… Problema, rosti administratorul, punând jos paharul şi aplecându-se înainte. Aţi citit despre cultul Reunirii?

— O religie shkeeană, încuviinţă Lya.

— Singura religie shkeeană, o corectă Valcarenghi. Toţi sunt credincioşi. Este o planetă fără eretici.

— Am citit materialele pe care ni le-aţi trimis, zise Lya.

— Şi ce credeţi?

Am ridicat din umeri.

— Sinistru… Primitiv… Dar nu mai rău decât alţii despre care am citit. La urma urmei, shkeenii nu sunt foarte avansaţi. Chiar şi pe Vechiul Pământ existau religii ce includeau sacrificii umane.

Valcarenghi clătină din cap şi privi spre Gourlay.

— Nu, n-aţi înţeles, interveni acesta lăsându-şi şi el paharul pe masă. Le-am studiat religia vreme de şase ani. Nu se aseamănă cu nimic din istorie. Nu există nici o

tangenţă cu Vechiul Pământ, nici vorbă! În plus, Reunirea nu poate fi comparată cu sacrificiul uman. Ar fi o greşeală. Religiile Vechiului Pământ sacrificau una-două victime, pentru a-şi îmblânzi zeii. Ucideau câţiva, ca să câştige mila pentru câteva milioane. Victimele nu erau însă totdeauna de acord. La shkeeni nu se întâmplă la fel. Greeshka îi ia pe toţi. Iar ei nu se împotrivesc. Se duc în peşteri, ca lemingii, ca să se lase mâncaţi de vii de paraziţii ăia. Fiecare shkeen devine Membru la patruzeci de ani şi merge la Reunirea Finală înainte de a împlini cincizeci.

— Da, am încuviinţat oarecum zăpăcit. Cred că pricep deosebirea. Şi ce dacă? Asta-l problema? Bănuiesc că Reunirea reprezintă ceva neplăcut, dar e treaba shkeenilor. Religia lor nu-l mai rea decât canibalismul ritual al hranganilor, nu?

Valcarenghi îşi termină băutura şi se ridică, pornind către bar. Umplându-şi paharul, rosti pe un ton normal:

— Din câte ştiu, canibalismul hranganilor n-a convertit şi oameni.

Lya privi surprinsă. Eu am tresărit şi m-am holbat:

— Poftim?

Bărbatul reveni cu paharul plin.

— Mai mulţi oameni s-au convertit, alăturându-se Cultului Reunirii. Câteva zeci sunt deja Membri. Nici unul n-a ajuns încă la Reunirea totală, însă e doar o chestiune de timp.

Se aşeză şi privi către Gourlay. Adjunctul blond preluă firul explicaţiilor:

— Prima convertire a fost acum şapte ani. Cam cu un an înainte de a sosi eu aici – cu doi ani şi jumătate după ce Shkeea a fost descoperită şi s-a construit oraşul. Un tip pe nume Magly… Psiholog-psi, a lucrat îndeaproape cu shkeenii. Nimic apoi, vreme de doi ani. Un altul în '08, mai mulţi în anul următor. Numărul lor creşte de atunci în permanenţă. În plus, printre ei a existat o personalitate. Phil Gustaffson.

— Administratorul planetar? Clipi Lya.

— Exact. Am avut mai mulţi administratori. Gustaffson a venit după ce Rockwood nu putuse rezista. Era un moş solid şi răguşit. Toţi îl iubeau. Îşi pierduse nevasta şi copiii la ultimul post avut, însă nu ţi-ai fi putut da seama. Era mereu vesel şi cu inima deschisă. În fine… A devenit interesat de religia shkeenilor şi a început să vorbească cu ei. A discutat chiar şi cu Magly şi cu alţi convertiţi. A mers apoi să vadă un greeshka. Asta l-a cam zguduit pentru un timp. În cele din urmă şi-a revenit şi s-a întors la cercetările lui. Am lucrat cu el, dar n-am ghicit niciodată ce avea de gând. S-a convertit acum mai mult de un an. A devenit deja Membru. Nimeni n-a mai fost acceptat atât de repede. În Oraşul shkeean, am auzit vorbindu-se că s-ar putea să fie chiar admis la Reunirea Finală. Phil a fost administrator aici mai mult decât oricare altul. Oamenii îl plăceau şi, când s-a dus, mulţi prieteni i-au urmat exemplul. Numărul lor creşte permanent.

— N-atinge încă un procent, interveni Valcarenghi. Nu pare mult, dar amintiţi-vă ce înseamnă. Unu la sută din oamenii mei aleg o religie care include un mod foarte neplăcut de sinucidere.

Lya privi de la el spre Gourlay şi înapoi:

— De ce n-au fost raportate lucrurile astea?

— Ar fi trebuit, răspunse Valcarenghi, însă după Gustaffson a venit Stuart, căruia îi era frică de un scandal. Nu există nici o lege care să interzică oamenilor să adopte o religie străină, aşa că Stuart a definit-o ca pe o nonproblemă. A continuat să comunice rata de convertire şi nimeni de sus nu s-a deranjat să facă corelaţia şi să-şi amintească la ce se converteau oamenii aceia.

Mi-am terminat băutura şi am pus paharul jos.

— Continuă, m-am adresat administratorului.

— Eu definesc situaţia ca pe o problemă, a reluat el. Nu-mi pasă câţi oameni sunt amestecaţi, ci mă alarmează ideea că fiinţe omeneşti permit să fie consumate de greeshka. Am format o echipă de psihologi, dar n-au ajuns la nici un

răspuns. Aveam nevoie de Talente. Vreau ca voi doi să aflaţi de ce se convertesc oamenii ăştia. Atunci voi fi în stare să mă ocup de situaţie.

Chestiunea era stranie, dar misiunea noastră părea suficient de clară. Ca să fiu sigur, l-am citit pe Valcarenghi. Sentimentele lui erau ceva mai complexe acum, dar nu cu mult. În primul rând, exista siguranţă; era convins că vom putea rezolva problema. Simţea şi o îngrijorare sinceră, dar nu teamă şi nici măcar un grăunte de disperare. Din nou, n-am putut dibui altceva mai profund. Îşi ţinea bine ascunse grijile, dacă le avea.

Am privit spre Lyanna. Stătea rigidă în scaun, cu degetele încleştate în jurul paharului. Citea. Apoi se destinse, se uită la mine şi încuviinţă.

— Bine, am rostit eu. Cred c-o putem face.

— Nu m-am îndoit nici o clipă de asta, zâmbi Valcarenghi. Problema era numai dacă veţi fi de acord. Pentru seara asta, însă, ajunge cu discuţiile. V-am promis o noapte în oraş şi întotdeauna încerc să mă ţin de promisiuni. Ne întâlnim peste o jumătate de oră în holul de la intrare.

* Reveniţi în cameră, Lya şi cu mine ne-am schimbat în ceva mai formal. Eu am ales o tunică bleumarin-închis cu pantaloni albi şi o eşarfă de aceeaşi culoare. Nu era ultimul răcnet, dar speram ca Shkeea să fie cu câteva luni în urma modei. Lya s-a strecurat într-un veşmânt strâmt, alb-mătăsos cu o reţea de dungi albastre, fine, ce pluteau în jurul ei în desene senzuale, în conformitate cu căldura trupului. Liniile erau efectiv lascive, accentuându-l silueta subţire. O pelerină vineţie completa vestimentaţia.

— E interesant Valcarenghi, rosti ea.

— Da? Mă chinuiam cu tunica, ce refuza să se încheie. Ai prins ceva când l-ai citit?

— Nu.

Termină şi se admiră în oglindă. Apoi se învârti spre mine, rotind pelerina în jurul ei.

— Asta-l. Gândea ceea ce spunea. Bineînţeles, variaţii în privinţa exprimării, totuşi nimic important. Mintea îi era concentrată la ceea ce discutam, iar înapoi exista doar un zid. N-am prins nici unul din secretele lui adânci şi întunecate, zâmbi ea.

— Of! Am făcut eu, învingând fermoarul. Oricum, mai ai o şansă la noapte.

— Pe dracu', se strâmbă Lyanna. Nu-l citesc pe oameni în timpul meu liber. Nu-l cinstit. În plus, e obositor. Aş vrea să pot prinde gândurile pe cât de uşor citeşti tu emoţiile.

— E preţul Talentului, i-am răspuns. Eşti mai Talentată şi plăteşti mai scump.

Am scotocit prin bagaje după o pelerină, dar n-am găsit nimic care să se potrivească, aşa că am renunţat.

— Nici eu n-am citit mare lucru la Valcarenghi. La fel de multe ai fi putut spune urmărindu-l trăsăturile. Trebuie să fie o minte extrem de disciplinată. Îl iert însă. Are un vin minunat.

— Exact, încuviinţă Lya. Mi-a făcut bine. Am scăpat de migrena cu care mă sculasem.

— Poate c-a fost din cauza altitudinii, am sugerat eu.

Holul era pustiu, totuşi Valcarenghi nu ne-a lăsat să-l aşteptăm. De data asta îşi pilota propriul aerocar, un model negru şi cam zgâriat, care părea că-l servise de multă vreme. Gourlay nu era un tip monden, însă Valcarenghi avea o însoţitoare, o roşcată extraordinară pe care o chema Laurie Blackbum. Era mai tânără decât administratorul; din câte îmi puteam da seama, avea vreo douăzeci şi ceva de ani.

Când am plecat, soarele apunea. În depărtare, orizontul era o tapiserie fantastică de roşu şi portocaliu, iar dinspre câmpie sufla o adiere răcoroasă. Valcarenghi oprise aerul condiţionat, deschizând ferestrele şi puteam privi oraşul întunecându-se în amurg.

Am cinat la un restaurant elegant, cu decor baldurian – presupun pentru a ne face să ne simţim cât mai confortabil.

Mâncarea însă era extrem de cosmopolită. Mirodeniile, ierburile, stilul de gătit erau de pe Baldur, dar carnea şi legumele autohtone. Rezulta o combinaţie extrem de interesantă. Valcarenghi a comandat pentru toţi patru şi am ajuns să gustăm din vreo duzină de feluri diferite. Favoritul meu a fost o pasăre shkeeană, gătită în sos picant. Pasărea era mititică, însă avea un gust extraordinar. În timpul cinei, un clondir de veltoar de pe Baldur şi un burgundy adevărat de pe Vechiul Pământ.

Discuţia s-a înfiripat rapid. Valcarenghi era un povestitor înnăscut şi un ascultător la fel de bun. Desigur, în cele din urmă conversaţia a ajuns la Shkeea şi la shkeeni. Laurie a adus vorba despre asta. Se afla pe planetă de şase luni şi lucra pentru o diplomă în antropologia exterră. Încerca să descopere motivul pentru care civilizaţia shkeeană rămăsese neschimbată de atâtea milenii.

— Ştiţi, civilizaţia lor are o vechime mult mai mare decât a noastră, ne spuse ea. Au avut oraşe înainte ca oamenii să folosească uneltele. Ar fi fost normal ca nişte călători spaţiali shkeeni să-l descopere pe pământenii primitivi, nu invers, aşa cum s-a întâmplat.

— Nu s-au elaborat ipoteze?

— Ba da, însă nici una din ele nu este universal acceptată. De exemplu, Cullen pomeneşte de absenţa metalelor grele. Este un factor, dar poate constitui oare întregul răspuns? Von Hamrin pretinde că shkeenii n-au avut suficienţi concurenţi. Pe planetă nu există carnivore mari, aşa că nimic n-a dus la apariţia agresivităţii în rasă. A fost supus însă unui tir violent de critici. Shkeea nu-l chiar atât de idilică – în caz contrar, shkeenii n-ar fi atins niciodată nivelul actual. Apoi, ce este greeshka, dacă nu un carnivor? Doar îi mănâncă.

— Tu ce părere ai? Întrebă Lya.

— Cred că-l ceva în legătură cu religia, însă n-am terminat cercetările. Dino mă ajută să vorbesc cu oamenii şi shkeenii sunt deschişi, totuşi nu merge prea uşor.

Se opri brusc şi o privi aspru pe Lya.

— În tot cazul, nu pentru mine. Cred că vouă n-o să vă fie atât de greu.

Mai auzisem asta. Adesea, Normalii consideră că Talentele deţin avantaje incorecte, ceea ce-l de înţeles. Le deţinem. Laurie nu era însă ranchiunoasă. Vorbise cumva speculativ, nostalgic.

Valcarenghi se aplecă înainte şi o cuprinse cu braţul.

— Hei! Făcu el. Ajunge cu subiectul ăsta! Până mâine, Robb şi Lya nu trebuie să se mai gândească la shkeeni.

Laurie îl privi şi încercă să zâmbească.

— Bine, zise ea încet. M-am ambalat singură. Scuzaţi-mă.

— E-n regulă, am intervenit eu. Subiectul e foarte interesant. Lasă-ne o zi şi vom fi la fel de entuziaşti.

Lya încuviinţă şi adăugă că Laurie avea să fie prima înştiinţată despre orice s-ar fi putut dovedi în sprijinul teoriei ei. Eu nu prea ascultam. Ştiu că nu-l politicos să-l citeşti pe Normali când îi însoţeşti în societate, dar există momente când nu pot rezista. Valcarenghi o cuprinsese pe Laurie cu braţul, trăgând-o uşor spre el. Eram curios.

De aceea, am citit iute şi cu vinovăţie. Administratorul era extrem de bine dispus – presupun că se ameţise un pic – şi se simţea sigur şi protector. Stăpân pe situaţie. Laurie era mult mai complicată – nesiguranţă, mânie înăbuşită, o nuanţă vagă de teamă… Şi dragoste, confuză, totuşi foarte puternică. Mă îndoiam că era pentru mine sau Lya. Îl iubea pe Valcarenghi.

Am căutat mâna Lyei pe sub masă şi i-am găsit genunchiul. L-am strâns uşor, iar ea mă privi şi-mi surâse. Nu-l citea şi asta era bine. Mă deranja că Laurie îl iubea pe Valcarenghi, deşi nu ştiam ce motiv aş fi avut şi eram mulţumit că Lya nu-mi vedea grijile.

Am terminat ultima sticlă de vin şi Valcarenghi se ocupă de nota de plată. Apoi se ridică.

— Sus! Anunţă el. Noaptea abia începe şi avem multe de făcut.

I-am dat drumul. Nu la holospectacole, sau alte chestii de-astea, deşi oraşul avea destule săli. Următorul pe listă figura cazinoul. Jocurile de noroc erau legale pe Shkeea şi, oricum, Valcarenghi le-ar fi legalizat. Ne oferi fise, pe care le-am pierdut împreună cu Laurie. Lya n-avea dreptul să joace; Talentul ei era mult prea puternic. Valcarenghi câştigă mult – se pricepea la mindspin şi era destul de bun şi la jocurile tradiţionale.

Am ajuns apoi la un bar. Alte băuturi, plus distracţii locale mult mai reuşite decât m-aş fi aşteptat.

Când am ieşit, era toiul nopţii şi am presupus că expediţia se apropia de sfârşit. Valcarenghi însă ne-a surprins. Reveniţi în maşină, scotoci sub bord, scoase o cutie cu stimulente şi ne oferi fiecăruia.

— Hei, am protestat eu. Tu eşti pilotul. Mie la ce-mi trebuie astea? M-am chinuit până am ajuns în starea asta de euforie.

— Vreau să vă duc la un eveniment cultural cu adevărat shkeean, spuse el. Nu vreau să faceţi comentarii nelalocul lor, ori să vă luaţi la bătaie. Ia pilula!

Am înghiţit-o şi ameţeala din cap începu să dispară. Valcarenghi decolase deja. M-am lăsat pe spate, mi-am pus braţul în jurul Lyei şi ea îşi lăsă capul pe umărul meu.

— Unde mergem? Am întrebat.

— În Oraşul shkeean, răspunse Valcarenghi fără să întoarcă privirea, la Sala Mare. În noaptea asta se ţine o Adunare şi am presupus că veţi fi interesaţi.

— Desigur, va fi în shkeeană, interveni Laurie, dar Dino vă poate traduce. Mai pricep şi eu câte ceva şi voi completa eventualele scăpări.

Lya părea excitată. Citisem despre Adunări, însă nu ne aşteptasem să vedem una în chiar prima noastră zi pe Shkeea. Adunările reprezentau un fel de ritual religios: o spovedanie publică pentru pelerinii ce urmau să fie admişi în rândurile Membrilor. Pelerinii coborau zilnic pe coline,

însă Adunările se desfăşurau doar de trei-patru ori pe an, când numărul viitorilor Membri era destul de mare.

* Aerocarul luneca aproape fără zgomot prin oraşul luminat feeric, trecând pe lângă arteziene uriaşe ce dansau în zeci de culori şi pe sub arcade ce păreau făcute din foc lichid. Mai existau şi alte aerocare şi, în câteva rânduri, am zburat deasupra unor pietoni care traversau bulevardele largi. Majoritatea populaţiei era însă înăuntru, iar lumini şi muzici se revărsau din majoritatea clădirilor.

Apoi, brusc, aspectul oraşului începu să se schimbe. Solul deveni unduitor, coline se ridicară înainte şi apoi în urma noastră, iar luminile dispărură. Dedesubt, străzile se transformaseră în drumuri prăfuite de piatră, iar domurile de sticlă şi metal, realizate în stilul shkeean, lăsaseră loc bătrânilor lor fraţi din cărămidă. Oraşul shkeean părea mai liniştit decât omologul său uman; majoritatea caselor erau întunecate şi tăcute.

Înaintea noastră apăru un acoperiş mai mare decât toate celelalte, aproape o colină, cu o uşă în arcadă şi o serie de ferestre înguste. Dinăuntru răzbăteau lumină şi zgomot, iar afară se aflau shkeeni.

Atunci mi-am dat seama că, deşi mă aflam de aproape o zi pe Shkeea, acum îi vedeam întâia dată pe băştinaşi. Nu-l distingeam foarte bine; era noapte şi noi ne găseam în aerocar. Totuşi îi vedeam. Erau mai scunzi decât oamenii – cel mai înalt avea un metru cincizeci – cu ochi mari şi braţe lungi. Atât puteam remarca din văzduh.

Valcarenghi asoliză lângă Sala Mare şi am coborât cu toţii. Shkeenii se adunau, venind din mai multe direcţii, dar majoritatea intraseră deja. Ne-am alăturat celor ce pătrundeau şi nimeni nu ne-a privit de două ori, cu excepţia unui individ care l-a salutat pe Valcarenghi cu glas subţire şi spart, spunându-l Dino. Administratorul avea prieteni până şi aici.

Interiorul clădirii era uriaş, cu o platformă grosolană înconjurată de o mulţime imensă de shkeeni. Lumina

provenea de la torţe prinse în suporturi pe pereţi sau pe stâlpi înalţi în jurul platformei. Cineva vorbea, iar toţi ochii aceia mari şi bulbucaţi priveau într-acolo. Noi patru eram singurii oameni din Sală.

Oratorul, iluminat puternic de făclii, era un shkeen gras, de vârstă mijlocie, care, în timp ce vorbea, îşi mişca braţele încet, aproape hipnotic. Discursul său se compunea dintr-o serie de fluierături, mormăituri şi icneli, aşa încât nu l-am ascultat cu atenţie. Se afla prea departe ca să-l pot citi. M-am mulţumit să studiez înfăţişarea lui şi a celorlalţi shkeeni de lângă noi. Cu toţii erau spâni şi aveau pielea portocalie, brăzdată de mii de riduri fine. Purtau veşminte simple, dintr-o ţesătură grosolană, multicoloră; îmi venea greu să deosebesc femeile de bărbaţi.

Valcarenghi se aplecă spre mine şi şopti încetişor:

— Este un fermier. Povesteşte mulţimii de cât de departe a venit şi care i-au fost greutăţile vieţii.

M-am uitat împrejur. Şoaptele administratorului erau singurele zgomote. Toţi tăceau cu ochii pironiţi asupra platformei, abia răsuflând.

— Spune că are patru fraţi, urmă Valcarenghi. Doi au mers la Reuniunea Finală, unul este Membru. Celălalt e mai tânăr decât el şi acum este proprietarul fermei. Se încruntă: Nu-şi va mai revedea niciodată ferma, însă asta îl face fericit.

— Recolte proaste? Surâse Lya.

Ascultase alături de mine. Am privit-o dojenitor. Shkeenul continuă şi Valcarenghi încercă să ţină pasul.

— Acum îşi spune păcatele, toate lucrurile pe care le-a făcut şi de care se ruşinează, tainele cele mai ascunse din sufletul său. A fost rău de gură câteodată, este încrezut, odată şi-a lovit fratele mai mic. Vorbeşte despre soţia lui şi despre celelalte femei pe care le-a cunoscut. A înşelat-o de multe ori, culcându-se cu altele. Când era băiat, a avut raporturi sexuale cu animale, pentru că se temea de femei.

În ultimii ani a devenit impotent şi fratele lui îi îndeplinea datoriile de soţ.

Continuă întruna cu detalii incredibile, amănunte atât uimitoare, cât şi înfricoşătoare. Nu evită nici o intimitate, nu lăsă nici un secret. Stăteam şi ascultam şoaptele lui Valcarenghi, întâi şocat, apoi tot mai scârbit. Începusem să mă foiesc. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă cunosc vreun om măcar pe jumătate atât de bine cum îl ştiam acum pe acest shkeen gras. M-am întrebat apoi dacă Lyanna, cu Talentul ei, ştia pe cineva atât de bine. Era ca şi cum vorbitorul dorea ca noi toţi să-l retrăim viaţa.

Mi se părea că vorbea de ore întregi, dar în cele din urmă se apropie de sfârşit.

— Acum se referă la Reunire, zise Valcarenghi. Va deveni Membru şi e bucuros, a aşteptat multă vreme. Nefericirea lui se va sfârşi şi nu va mai fi singur. În curând, va umbla pe străzile oraşului sacru şi-şi va cânta bucuria cu clopotele. Apoi, cu anii, va veni şi Reunirea Finală. Va fi alături de fraţii săi, în viaţa de apoi.

— Nu, Dino, şopti Laurie. Nu mai folosi clişee umane. A spus că el va fi fraţii săi. Asta implică faptul că şi ei vor fi el.

— Bine, Laurie, zâmbi Valcarenghi. Dacă spui tu…

Fermierul cel gras dispăruse de pe platformă. Mulţimea se foi şi un altul îi luă locul: mai scund, extrem de zbârcit, cu o gaură mare în locul unui ochi. Începu să vorbească, la început poticnindu-se, apoi tot mai cursiv.

— Este cărămidar, a lucrat la multe domuri şi trăieşte în oraşul sacru. Şi-a pierdut ochiul de mult, când a căzut de pe o schelă şi i-a intrat un băţ ascuţit în ochi. Durerea a fost îngrozitoare, însă peste un an s-a reîntors la muncă, n-a cerut Reunire prematură, a fost brav şi mândru de curajul lui. E însurat, dar n-are urmaşi, e necăjit din pricina asta, nu poate fi deschis faţă de nevastă-sa, nu sunt apropiaţi nici când sunt împreună şi ea plânge nopţile, lucrul ăsta îl întristează, însă n-a rănit-o niciodată…

Continuă aşa ore întregi. Începusem din nou să obosesc, dar m-am concentrat – era prea important. M-am lăsat prins în traducerea lui Valcarenghi şi în povestea shkeenului chior. Nu peste mult timp, stăteam la fel de neclintit ca şi străinii din jurul meu. În sală era cald şi umezeală, iar tunica mi se îmbâcsise şi se îmbibase de transpiraţie, chiar de la fiinţele ce se înghesuiau. Nu-mi mai dădeam însă seama de amănuntele astea.

Al doilea vorbitor încheie, ca şi primul, cu un elogiu adus bucuriei de a fi Membru şi de a se apropia de Reunirea Finală. Către sfârşit nici nu mai aveam nevoie de traducerea lui Valcarenghi – auzeam fericirea din vocea shkeenului şi o vedeam pe chipul care-l tremura. Sau poate îl citeam, inconştient. Nu pot însă citi la asemenea distanţă – decât dacă individul este foarte emoţionat.

Al treilea orator sui pe platformă şi începu cu un glas mai puternic decât al celorlalţi. Valcarenghi continuă neobosit:

— De data asta e o femeie. A născut opt copii, are patru surori şi trei fraţi, a muncit la câmp toată viaţa, a…

Brusc, discursul păru să atingă un vârf şi femeia încheie cu câteva fluierături ascuţite şi înalte, apoi amuţi. Ca o singură persoană, mulţimea porni să răspundă prin alte fluierături. Un ecou straniu şi muzical umplu Sala Mare şi shkeenii din jurul nostru începură să se foiască şi să fluiere. Femeia rămăsese într-o poziţie frântă, dezarticulată.

Vaicarenghi începu să traducă, dar se poticni. Laurie interveni, înainte ca el să-şi găsească cuvintele.

— Le-a spus despre o tragedie, murmură ea. Ei îşi manifestă durerea şi simpatia.

— Da, simpatia, preluă administratorul firul traducerii. Pe când era tânără, fratele i-a căzut la pat, grav bolnav. Părinţii i-au spus fetei să-l ducă la colinele sacre, fiindcă nu-l puteau lăsa singuri pe copiii mai mici. Ea însă, mergând neglijentă, a rupt roţile căruţei şi fratele a murit pe câmpie. A pierit fără Reunire. Ea se învinovăţeşte.

Shkeena începuse din nou. Laurie ne traduse, aplecându-se către noi şi şoptind încet:

— Repetă că fratele ei a murit. Vina îi aparţine, ea i-a împiedicat Reunirea, acum el e despărţit şi singur, dus fără… Fără…

— Viaţa de apoi, interveni Valcarenghi. Fără viaţa de apoi.

— Nu sunt sigură că-l corect, făcu Laurie. Conceptul este…

Valcarenghi îi făcu semn să tacă.

— Fii atentă, rosti el şi începu să traducă.

Am ascultat povestea femeii, spusă în şoapta tot mai răguşită a lui Valcarenghi. Istoria ei era cea mai lungă şi mai tristă din cele auzite. Când termină, altcineva sui pe platformă. Administratorul puse însă o mână pe umărul meu şi mă împinse spre ieşire.

Aerul rece al nopţii mă izbi ca o apă îngheţată şi mi-am dat seama că eram năclăit de transpiraţie. Valcarenghi se îndreptă grăbit către aerocar. Înapoia noastră, discursul continua şi shkeenii nu dădeau semne de oboseală.

— Adunările ţin zile, uneori săptămâni, ne spuse Laurie. Shkeenii ascultă, mai mult sau mai puţin, în schimburi – încearcă să audă fiecare cuvânt, dar epuizarea îi doboară în cele din urmă şi se retrag pentru o odihnă scurtă, apoi revin. Este o mare onoare să rezişti o întreagă Adunare fără să dormi.

— O să încerc asta, cândva, zise Valcarenghi decolând. N-am rămas niciodată mai mult de câteva ore, însă cred că pot rezista dacă mă fortific cu stimulente. Vom ajunge la mai multă înţelegere între oameni şi shkeeni, dacă participăm cu adevărat la ritualurile lor.

— Oho! Am făcut eu. Poate că şi Gustaffson a gândit la fel.

— Da, râse Valcarenghi, deşi nu intenţionez să particip chiar atât de deplin.

Întoarcerea s-a petrecut într-o tăcere obosită. Pierdusem noţiunea timpului, deşi trupul insista că se apropiau zorile.

Ghemuită sub braţul meu, Lya părea stoarsă de vlagă şi doar pe jumătate trează. Mă simţeam la fel.

Am lăsat aerocarul în faţa Turnului şi am urcat cu liftul. Nu mai puteam gândi. Somnul a venit foarte, foarte repede.

* Am visat. Un vis frumos, dar care a dispărut o dată cu sosirea luminii, golindu-mă şi lăsându-mi impresia că sunt înşelat. După ce m-am trezit, am rămas întins, cu braţul în jurul Lyei şi ochii pe tavan, încercând să-mi amintesc ce anume visasem. Zadarnic.

Mi-am dat seama că mă gândeam la Adunare, reluând-o în minte. În cele din urmă, am coborât din pat. Opacizasem geamul, aşa încât camera era cufundată în întuneric. Am găsit însă repede tabloul de control şi am lăsat să pătrundă câteva raze de lumină.

Lya bolborosi nişte proteste somnoroase şi se întoarse cu spatele. Am lăsat-o în dormitor şi am trecut în bibliotecă, să caut o carte despre shkeeni – ceva care să fie mai amănunţit decât materialul care ne fusese trimis. N-am avut noroc. Biblioteca era profilată pe divertisment, nu pe ştiinţă.

Am găsit un videoecran şi am apelat cabinetul lui Valcarenghi. Îmi răspunse Gourlay.

— Bună, mă întâmpină el. Dino a bănuit c-o să ne cauţi. În momentul de faţă este plecat. Participă la un contract comercial. Ai nevoie de ceva?

— Cărţi, am rostit, încă adormit. Ceva despre shkeeni.

— Îmi pare rău. Nu există aşa ceva. S-au scris o grămadă de lucrări, studii şi monografii, dar nu şi o carte în adevăratul sens al cuvântului. Cred că Dino m-a pus la dispoziţia voastră tocmai din acest motiv.

— Aha…

— Ai vreo întrebare?

M-am gândit, dar n-am găsit nimic.

— Nu tocmai, am ridicat din umeri. Vroiam un cadru general, poate ceva informaţii suplimentare despre Adunări.

— Putem discuta ceva mai târziu, spuse Gourlay. Dino s-a gândit c-o să începeţi chiar astăzi treaba. Vă putem aduce oamenii la Turn sau, dacă vreţi, vă ducem la ei.

— O să ieşim noi, am răspuns repede.

Să-l aduci pe oameni pentru nişte întrebări poate strica totul. Devin nervoşi şi asta acoperă celelalte emoţii, pe care aş vrea să le citesc. În plus, se mai gândesc şi la altele, aşa încât şi Lyanna are necazuri.

— Perfect, făcu adjunctul. Dino v-a pus un aerocar la dispoziţie. Cheia vă aşteaptă la recepţie. Tot acolo o să găsiţi şi alte chei, ca să puteţi veni la cabinet, direct, fără să mai apelaţi la secretare şi alte chestii de-astea.

— Mulţumesc, am încheiat eu. Vorbim mai târziu.

Am închis videoecranul şi m-am întors în dormitor.

Lya stătea în capul oaselor, cu pătura în jurul pieptului. M-am aşezat lângă ea şi am sărutat-o. Zâmbi, dar nu-mi răspunse.

— Hei, am rostit, ce s-a întâmplat?

— Mă doare capul, se plânse ea. Crezusem că stimulentele te scapă de mahmureală.

— Aşa afirmă teoria. La mine a lucrat destul de bine.

M-am dus la dulap şi am căutat.

— Ar trebui să avem ceva medicamente pe aici: Sunt sigur că Dino n-ar uita ceva atât de evident.

— Mda. Aruncă-mi şi mie ceva de-mbrăcat.

Am apucat o rochie şi i-am azvârlit-o. Lya se ridică, o luă şi intră în baie.

— E mai bine acum, făcu ea. Ai dreptate, n-a uitat medicamentele.

— E un tip meticulos.

— Aşa cred, îmi zâmbi. Totuşi, Laurie cunoaşte limba mai bine. Am citit-o. Dino a făcut câteva greşeli de traducere astă-noapte.

Mă aşteptasem la aşa ceva. Nu ca să-l discreditez pe Valcarenghi, dar oricum el avea un handicap de patru luni. Am încuviinţat.

— Ai citit şi altceva?

— Nu. Am încercat cu vorbitorii ăia, însă distanţa era prea mare. Mă apucă de mână: Unde mergem azi?

— În Oraşul shkeean, i-am răspuns. Să încercăm să găsim nişte Membri. N-am remarcat nici unul la Adunare.

— Nu. Astea sunt pentru cei care vor deveni Membri.

— Da. Să-l dăm drumul.

Am plecat. Ne-am oprit la etajul patru al Turnului pentru un mic dejun, apoi am luat aerocarul la care ne-a condus un recepţioner. Vehiculul era model sport, cu patru locuri, de culoare verde, banal şi nebătător la ochi.

N-am pătruns cu el în Oraşul shkeean, gândindu-mă că vom intra mai bine în atmosfera locului dacă vom merge pe jos. Aşa că am coborât, după primele coline.

Aşezarea oamenilor păruse aproape goală prin comparaţie cu Oraşul shkeean. Străzile de piatră erau ticsite cu băştinaşi, agitându-se preocupaţi înainte şi înapoi, cărând poveri de cărămizi, coşuri cu fructe sau haine. Peste tot se vedeau copii, majoritatea dezbrăcaţi: ca nişte mingi portocalii de energie ce alergau în jurul nostru în cercuri, fluierând, mormăind şi zâmbind, uneori trăgând de noi. Păreau diferiţi faţă de adulţi. Aveau câteva smocuri de păr roşu, iar pielea le era netedă şi fără riduri. Doar ei ne acordau atenţie. Adulţii îşi vedeau de treburi şi, uneori, ne zâmbeau prietenos. Evident, prezenţa oamenilor pe străzile Oraşului nu reprezenta ceva neobişnuit.

Majoritatea traficului era pedestru, însă se mai zăreau şi cărucioare de lemn. Animalele de tracţiune băştinaşe semănau cu nişte câini bolnavi, mari şi verzi. Erau înhămate câte două la un cărucior şi scheunau tot timpul cât trăgeau. În mod firesc, oamenii le botezaseră scheunători. În plus, defecau cu regularitate. Asta, adăugată mirosului alimentelor transportate în coşuri şi chiar celui al shkeenilor, conferea Oraşului un iz aparte.

Desigur, zgomotul era prezent, ca un atribut constant. Copii fluierând, shkeeni vorbind tare cu mormăieli, icnete şi

scârţâieli, scheunători scheunând şi cărucioare bocănind peste pietre. Lya şi cu mine mergeam tăcuţi, ţinându-ne de mână, privind, ascultând, adulmecând şi… Citind.

Mă deschisesem complet când intrasem în Oraş, lăsând totul să mă inunde; mergeam, receptiv fără însă a fi concentrat. Eram centrul unei sfere de emoţii – sentimentele se năpusteau spre mine când shkeenii se apropiau şi se estompau pe măsură ce ei treceau mai departe, ocolindu-mă permanent prin copii. Înotam într-un ocean de impresii surprinzătoare.

Ele mă uluiau prin familiaritatea lor. Citisem şi în alte ocazii rase străine; uneori era greu, alteori uşor, însă niciodată plăcut. Hranganii aveau minţi dezagreabile, pline de ură şi fiere, astfel încât mă simţeam murdar când ieşeam de acolo. Fyndii au emoţii atât de slabe că abia le pot citi. Damooshii sunt… cu totul diferiţi. Îi citesc bine şi detaliat, dar fără a putea spune că le-am descifrat sentimentele.

Shkeenii însă… Părea că mergeam pe o stradă de pe Baldur. Nu, staţi puţin… Mai degrabă pe o Colonie Pierdută, unde o aşezare umană a recăzut în barbarie, uitându-şi originile. Acolo sentimentele omeneşti se dezlănţuie, primare, puternice şi adevărate dar mai puţin sofisticate decât pe Vechiul Pământ sau pe Baldur. Aşa erau şi shkeenii: primitivi poate, dar lesne de înţeles. Citeam bucurie şi părere de rău, invidie, mânie, umor, amărăciune, dor, durere. Acelaşi melanj mintal ce mă învăluie oriunde mă deschid.

Lya citea şi ea. Îi simţeam mâna încordată. După un timp, se relaxă. M-am întors spre ea şi-mi citi întrebarea din ochi.

— Sunt oameni, spuse ea. Sunt ca şi noi.

— Pesemne evoluţii paralele, am încuviinţat. Shkeea s-ar putea să fie o Terra ceva mai bătrână, cu câteva diferenţe nesemnificative. Ai însă dreptate. Sunt mai apropiaţi de oameni decât orice altă rasă întâlnită în spaţiu. Am reflectat o clipă: Oare acesta să fie răspunsul la întrebarea lui Dino?

Dacă ei sunt ca noi, înseamnă că religia lor va fi mai abordabilă decât una cu adevărat străină?

— Nu, Rob, rosti Lya. Nu cred asta. E chiar pe dos. Dacă ei sunt ca noi, n-are sens să meargă atât de doritori la moarte. Înţelegi?

Avea dreptate, bineînţeles. În emoţiile pe care le citisem nu exista nimic sinucigaş, nimic instabil, nimic realmente anormal. Totuşi, fiecare shkeen termina prin a merge la Reunirea Finală.

— Ar trebui să ne concentrăm asupra cuiva, am propus. Amestecul ăsta de gânduri n-o să ne ducă nicăieri.

Am privit în jur, căutând un subiect şi atunci am auzit clopotele.

Răsunau undeva din stânga, aproape pierdute în vacarmul oraşului. Am tras-o de mână pe Lya şi am început să alergăm pe stradă, cotind mereu la stânga de îndată ce şirul de domuri ne permitea.

Dangătele continuau să se audă din faţă, iar noi alergam, traversând curtea cuiva şi escaladând un gărduleţ viu. Apoi o altă curte, o groapă cu bălegar, alte domuri şi, în sfârşit, altă stradă. Acolo i-am găsit pe cei care sunau clopotele.

Erau patru, toţi Membri, târându-şi prin praf robele dintr-o ţesătură roşu-lntens, cu clopote mari de bronz în fiecare mână. Le sunau întruna, mişcându-şi înainte şi înapoi braţele lungi, umplând strada cu note ascuţite şi pătrunzătoare. Toţi patru erau vârstnici – lipsiţi de păr şi zbârciţi cu un milion de riduri fine. Zâmbeau însă larg iar shkeenii mai tineri ce treceau pe acolo le răspundeau la zâmbete.

Pe capul lor se afla greeshka.

Mă aşteptasem să găsesc spectacolul hidos, dar n-a fost aşa. Era puţin tulburător, însă numai pentru că ştiam ce înseamnă. Paraziţii păreau nişte stropi strălucitori de gelatină stacojie, variind în mărime de la un neg pulsând pe ceafa unui shkeen, la o pânză roşie şi mişcătoare ce acoperea capul şi umerii celui mai scund, aidoma unei glugi

vii. Ştiam că greeshka trăiau consumând substanţele nutritive din sângele shkeenilor.

Şi, încet – oh, cât de încet! – consumându-şi gazda.

Ne-am oprit la câţiva metri de ei, privindu-l. Faţa Lyei era solemnă şi bănuiesc că şi a mea arăta la fel. Toţi ceilalţi zâmbeau, iar dangătele clopotelor erau cântece de bucurie. Am strâns-o pe Lyanna de mână.

— Citeşte, i-am şoptit.

Am citit amândoi.

Eu: citesc clopote. Nu sunetul clopotelor, nu, ci sentimentele clopotelor, emoţia lor, bucuria intensă, ding-dang-dong-ul zgomotos, cântecul Membrilor, comuniunea şi participarea tuturor. Citesc ceea ce simt Membrii scuturând clopotele, fericirea şi anticiparea lor, extazul de a povesti celorlalţi cât de mulţumiţi sunt. Citesc iubire, sosind dinspre ei în valuri uriaşe şi fierbinţi, iubirea pasională dintre bărbat şi femeie, nu afecţiunea diluată a omului ce-şi „iubeşte” semenii. Aceasta era adevărată, puternică şi aproape că mă ardea, scăldându-mă şi cuprinzându-mă. Se iubeau pe ei; iubeau toţi shkeenii, iubeau pe greeshka, se iubeau între ei şi ne iubeau pe noi. Ne iubeau pe noi! Mă iubeau pe mine la fel de fierbinte şi sălbatic cum mă iubea Lya, dar lângă dragoste, citeam apartenenţă şi participare. Ei patru erau separaţi, distincţi, dar gândeau aproape ca unul singur, aparţineau lui greeshka şi erau toţi împreună legaţi, deşi fiecare continua să rămână el însuşi şi nu-l putea citi pe ceilalţi aşa cum îi citeam eu pe ei.

Dar Lyanna? M-am retras, închizându-mi mintea şi am privit-o pe Lya. Era palidă, însă zâmbea.

— Sunt minunaţi, spuse ea cu o voce slabă, moale şi întrebătoare.

Cufundat în dragoste, îmi aminteam totuşi cât de mult o iubeam, cum făceam parte unul din celălalt.

— Ce… Ce ai citit? Am căutat să mă fac auzit peste clopote.

Ea clătină din cap, de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească.

— Ne iubesc, rosti în cele din urmă. Pesemne ştii asta dar, oh! Am simţit-o, ne iubesc cu adevărat şi atât de profund… Sub dragostea asta există altă dragoste şi sub aceea alta şi tot aşa, la nesfârşit. Minţile lor sunt atât de adânci şi atât de deschise… Nu cred c-am citit vreodată atât de profund un om. Totul e acolo, la iveală, viaţa lor, visele, emoţiile, amintirile şi… Doar am intrat, am dat o raită cu o privire, o citire. Cu oamenii e mult mai greu. Trebuie să lupt, să scormonesc şi nici atunci nu ajung prea departe. Tu ştii, Robb, tu ştii! Oh, Robb!

Veni spre mine, se lipi de trupul meu şi am strâns-o în braţe. Torentul de emoţii care mă inundase fusese pentru ea un uragan. Talentul ei era mai vast şi mai profund decât al meu şi acum era zguduită. Am citit-o când mă cuprinse şi am găsit iubire – o iubire uriaşă – uimire şi fericire, dar în acelaşi timp teamă, o teamă nervoasă străbătând totul.

În jurul nostru, zgomotele se opriră brusc. Unul câte unul, clopotele încetară să se mai legene şi cei patru Membri rămaseră în tăcere pentru o clipă. Unul dintre shkeenii de lângă noi se îndreptă spre ei cu un coş uriaş, acoperit cu o pânză. Cel mai scund Membru dădu pânza la o parte şi aroma plăcintelor cu carne se înălţă pe stradă. Fiecare Membru luă câteva din coş şi, nu peste multă vreme, mestecau fericiţi, iar plăcintarul le zâmbea. O fetiţă dezbrăcată le oferi un clondir de apă, pe care îl trecură de la unul la altul fără nici un comentariu.

— Ce se întâmplă? Am întrebat-o pe Lya.

Apoi, chiar înainte de a-mi răspunde, mi-am amintit. Citisem în materialele trimise de Valcarenghi. Membrii nu lucrau. Vreme de patruzeci de ani-terrani, trăiau şi munceau, dar de la primul termen de Membru până la Reunirea Finală, urma numai veselie şi muzică; rătăceau pe străzi, sunau clopotele, vorbeau şi cântau, iar alţi shkeeni le ofereau mâncare şi băutură. Era o onoare să hrăneşti un Membru şi cel care le oferise plăcintele radia de mulţumire.

— Lya, am şoptit, acum îi poţi citi?

Ea încuviinţă, se îndepărtă de mine şi-l scrută cu o privire încordată, care apoi se relaxă. Mă privi.

— E altfel, rosti ea intrigată.

— Cum?

Ridică nedumerită din umeri.

— Nu ştiu… Continuă să ne iubească, însă gândurile lor sunt, să zicem, mai umane. Adică există niveluri, ştii doar şi e greu de scormonit, pentru că sunt lucruri ascunse, lucruri pe care şi le ascund chiar şi pentru ei. Nu sunt deschişi, aşa cum au fost înainte. Se gândesc la mâncare şi la gustul ei bun. O senzaţie extrem de puternică. Aproape că simţeam gustul plăcintelor. Dar nu-l la fel.

Am avut o inspiraţie.

— Câte minţi sunt acolo?

— Patru, răspunse Lya. Legate cumva, presupun. Deşi nu… Se opri, confuză şi clătină din cap: Adică, într-un fel, ei simt emoţiile celorlalţi aşa cum cred că faci tu. Nu însă gânduri, nici detalii. Eu îi puteam citi, însă ei nu se citesc unul pe celălalt. Fiecare este distinct. Când sunau clopotele, erau mai apropiaţi, dar întotdeauna au fost individualizaţi.

Mă simţeam uşor dezamăgit.

— Deci patru minţi. Nu una singură…

— Mda. Patru.

— Şi greeshka?

Era cealaltă idee a mea. Dacă greeshka aveau mintea lor…

— Nimic, răspunse Lya. Ca şi când aş fi citit o plantă sau o stofă. Nici măcar „da – trăiesc”.

Asta era deconcertant. Până şi animalele inferioare au o conştiinţă vagă a vieţii – ceea ce Talentele numesc „da – trăiesc” – de obicei o scânteie slabă, simţită de un Talent major. Lya însă era un Talent major.

— Să le vorbim, am propus.

Ea încuviinţă şi ne-am îndreptat spre locul unde Membrii mestecau plăcintele.

— Salut, am rostit eu stângaci, întrebându-mă cum să-l interpelez. Vorbiţi cumva terrana?

Trei dintre ei mă priviră nedumeriţi. AI patrulea însă, cel mititel, pe capul căruia greeshka era ca o cortină roşie, încuviinţă:

— Da, spuse el cu voce subţire.

Uitasem ce vroiam să-l întreb, însă Lyanna îmi veni în ajutor:

— Îi cunoşti pe Membrii care sunt oameni? Întrebă ea.

— Toţi Membrii sunt unul, zâmbi shkeenul.

— Aha, am făcut eu. Da, da, dar nu cunoşti vreunul care arată ca noi? Adică, ştii… Înalt, cu păr şi piele roz sau cafenie?

Mă oprisem din nou, stângaci, întrebându-mă cât de bine ştia terrana bătrânul shkeen. Capul său se clătină dintr-o parte în cealaltă.

— Membrii sunt cu toţii diferiţi, însă toţi sunt unul, toţi sunt profani. Necunoscătorii sunt ca tine. Vrei să devii Membru?

— Nu, mulţumesc, i-am răspuns. Unde pot găsi un om Membru?

Scutură iarăşi din cap.

— Membrii cântă, sună şi umblă prin Oraşul sacru.

Lya îl citise.

— Nu ştie, îmi zise. Membrii rătăcesc, sunând din clopote. Nu există un traseu anume, nimeni nu ţine vreo socoteală. E absolut aleatoriu. Unii călătoresc împreună, alţii singuri, iar grupurile noi se formează ori de câte ori se întâlnesc alte grupuri mai mici.

— Va trebui să căutăm…

— Mâncaţi, rosti shkeenul.

Scotoci în coş şi scoase două plăcinte aburinde. Puse una în palma mea şi alta în cea a Lyei.

L-am privit neîncrezător.

— Mulţumesc, i-am spus.

Am apucat-o pe Lya cu mâna liberă şi am plecat împreună. Membrii zâmbiră după noi şi începură să sune din clopote, îndată ce am ajuns la jumătatea străzii.

Plăcinta îmi ardea degetele.

— S-o mâncăm? Am întrebat-o pe Lya.

Ea muşcă din bucata ei.

— De ce nu? Am mâncat aşa ceva şi aseară la restaurant, nu? În plus, sunt convinsă că Valcarenghi ne-ar ti prevenit dacă alimentele locale ar fi toxice.

Avea dreptate, aşa încât, în timp ce mergeam, am înghiţit o bucată din plăcintă. Era fierbinte, cu adevărat fierbinte, fără să semene deloc cu ceea ce consumasem cu o seară în urmă. Plăcintele acelea fuseseră aurii, pufoase, aromate cu mirodenii de pe Baldur. Versiunea shkeeană era crocantă, iar umplutura de carne picura grăsime şi-mi ardea gura. Era gustoasă şi-mi era foame, aşa că am terminat-o repede.

— Ai mai citit altceva la el? Am întrebat-o pe Lya între două muşcături.

Ea înghiţi şi încuviinţă.

— Da. Era fericit, chiar mai mult decât ceilalţi. E mai bătrân. Se apropie de Reunirea Finală şi e surescitat.

Vorbea în stilul ei obişnuit; postefectele citirii Membrilor păreau să se fi estompat.

— De ce? Va muri. De ce-l atât de fericit?

— Mă tem că nu-şi analiza senzaţiile, ridică din umeri Lya.

Mi-am lins degetele de grăsime. Ne aflam la o intersecţie; shkeenii treceau pe lângă noi din toate direcţiile şi acum puteam auzi sunetele mai multor clopote, purtate de vânt.

— Alţi Membri, am remarcat. Vrei să-l căutăm?

— Ce o să găsim? Ceva ce nu ştim? Ne trebuie un Membru om.

— Poate că acolo va fi şi vreun om.

— Haide! Mă privi Lya mustrător. Care sunt şansele?

— Bine, am aprobat. Se făcuse târziu. Atunci, să ne întoarcem. Mâine dimineaţă pornim mai devreme. În plus, probabil că Dino ne aşteaptă la masă.

De data aceasta, cina a fost servită în cabinetul lui Valcarenghi, unde fuseseră aduse câteva piese suplimentare de mobilier. Se dovedi că birourile

administraţiei se aflau cu un etaj mai jos, însă Dino prefera să-şi primească oaspeţii sus, unde puteau admira panorama spectaculoasă.

Eram cinci: eu şi Lya, Valcarenghi şi Laurie, plus Gourlay. Laurie preparase mâncarea, asistată de administrator. Am mâncat biftecuri din animale de pe Vechiul Pământ crescute pe Shkeea, plus o garnitură senzaţională de legume, incluzând ciuperci de pe Vechiul Pământ, seminţe de pe Baldur şi corniţe dulci shkeene. Lui Dino îi plăcea să experimenteze şi garnitura era una dintre invenţiile lui.

Lya şi cu mine am povestit cele întâmplate, întrerupţi doar de întrebăriîe inteligente şi la obiect ale lui Valcarenghi. După cină, am băut Veltaar şi am pălăvrăgit. De data asta, întrebările au fost puse de Lya şi de mine, iar Gourlay a dat majoritatea răspunsurilor. Valcarenghi stătea pe o pernă, pe podea, cu un braţ în jurul lui Laurie şi cu un pahar de vin în cealaltă mână. Ni s-a spus că nu eram primele Talente care vizitam Shkeea. Nici primii care să pretindă că shkeenii semănau cu oamenii.

— Poate că asta înseamnă ceva, spuse Gourlay. Deşi, nu ştiu… În tot cazul, nu sunt oameni. Nu, domle! De pildă, sunt mult mai sociali. Construiesc oraşe de la începutul istoriei lor – dintotdeauna au stat în oraşe, înconjurându-se de alţi semeni. Cooperează în tot soiul de lucruri şi împart totul. De pildă, ei privesc comerţul ca fiind o distribuire mutuală.

— Aici ai perfectă dreptate, râse Valcarenghi. Mi-am pierdut toată ziua la un contract cu un grup de fermieri care n-au mai cooperat cu noi până acum. Vă rog să mă credeţi, nu-l deloc uşor. Ne oferă tot ce le cerem, dacă n-au ei înşişi nevoie de lucrurile respective şi dacă nu i-a mai solicitat nimeni. Dar vor ca pe viitor să le dăm orice ne-ar cere. De fapt, aşteaptă asta ca fiind ceva normal. De fiecare dată când tratăm cu ei, avem de ales: ori le dăm un cec în alb, ori ducem un număr interminabil de discuţii ce se

termină cu faptul că ei sunt perfect convinşi de egoismul nostru.

Lya nu era mulţumită.

— Ce-l cu viaţa sexuală? Întrebă ea. Din ce ai tradus astă-noapte, am rămas cu impresia că sunt monogami.

— Relaţiile sexuale sunt cam confuze, răspunse Gourlay. Este o situaţie aparte. Vedeţi voi… A face dragoste înseamnă a împărţi totul cu partenerul şi este minunat să împarţi cu toţi. Totuşi împărţirea trebuie să fie reală şi să aibă sens. Asta creează probleme.

— Am studiat şi eu problema, interveni repede Laurie. Moralitatea shkeeană insistă că ei îi iubesc pe toţi. Totuşi, ei nu pot face aşa, fiindcă sunt prea asemănători oamenilor, prea posesivi. Sfârşesc printr-o relaţie monogamă, deoarece a împărţi, în mod real, sexul cu o singură persoană este mai bine, pentru ei, decât un milion de relaţii fizice superficiale. Individul shkeean ideal împărtăşeşte relaţia sexuală cu oricine şi este la fel de profund în fiecare legătură, dar acesta e un ideal intangibil.

— Parcă astă-noapte un shkeean se învinovăţea pentru că-şi înşelase nevasta, m-am încruntat eu.

— Aşa-l, încuviinţă Laurie, însă vina consta în faptul că relaţiile extraconjugale îi reduseseră participarea alături de nevastă. Asta era trădarea. Dacă s-ar fi putut descurca fără a-şi răni soţia, viaţa sexuală ar fi reprezentat realmente împărtăşirea dragostei, constituind o bonificaţie pentru el. Nevastă-sa ar fi fost mândră de soţul ei. E o realizare deosebită pentru un shkeean să reuşească o reunire multiplă şi sinceră.

— Iar una dintre cele mai mari crime pentru ei este să-l laşi pe un altul singur, adăugă Gourlay. Mă refer la punctul de vedere emoţional. Fără să împartă cu nimeni…

M-am gândit la asta în timp ce Gourlay continua să vorbească. Ne spuse că infracţiunile erau rare printre shkeeni. Lipseau complet crimele. În lunga lor istorie, nu existau asasinate, torturi, închisori sau războaie.

— Sunt o rasă fără ucigaşi, zise Valcarenghi. Asta poate explica un anumit lucru. Pe Vechiul Pământ, culturile cu procentul cel mai mare de sinucigaşi aveau şi cei mai puţini criminali. Iar procentul de sinucideri al shkeenilor este de sută la sută.

— Totuşi ucid animale, am constatat eu.

— Ele nu fac parte din Reunire, replică Gourlay. Reunirea cuprinde tot ceea ce gândeşte, iar făpturile din ea nu pot fi ucise. Shkeenii nu omoară shkeeni, nici oameni sau greeshka.

Lya mă privi, apoi se uită spre Gourlay.

— Greeshka nu gândeşte, murmură ea. Am încercat să-l citesc azi dimineaţă şi n-am obţinut nimic, cu excepţia minţilor shkeenilor pe care se găsesc. Nici măcar un „da – trăiesc”.

— Ştiam asta şi m-a surprins dintotdeauna, făcu Valcarenghi ridicându-se în picioare. Se îndreptă spre bar, luă o sticlă de vin şi ne umplu paharele. Într-adevăr, un parazit fără gândire, totuşi care înrobeşte o rasă inteligentă cum sunt shkeenii. De ce?

Vinul cel nou era bun ca o undă răcoroasă pe gâtlej. L-am băut şi am încuviinţat, amintindu-mi euforia ce ne cuprinsese în cursul dimineţii.

— Poate fi vorba despre droguri, am speculat. Poate că greeshka produc un drog ce oferă plăceri organice. Shkeenii i se supun doritori şi mor fericiţi. Bucuria lor este reală, credeţi-ne. Am simţit-o.

Lyanna privi însă neîncrezătoare, iar Gourlay clătină binevoitor din cap:

— Nu, Robb. Nu-l asta. Am experimentat cu greeshka şi… Se opri, remarcându-mi sprâncenele ridicate.

— Shkeenii cum au reacţionat? L-am întrebat.

— Nu le-am spus. Sunt convins că n-ar fi fost deloc mulţumiţi. Greeshka este un animal, însă e Dumnezeul lor. Nu-l bine să te joci cu Dumnezeu, ştiţi doar… Multă vreme ne-am abţinut, dar când Gustaffson s-a convertit, bătrânul

Stuart a vrut să ştie totul. EI a dat ordinul. N-am descoperit însă nimic. Nici un extract care să fi putut constitui un drog, nici o secreţie, nimic! De fapt, shkeenii sunt singurii locuitori ai planetei care se supun cu atâta uşurinţă. Ştiţi, am prins un scheunător, l-am legat şi am lăsat un greeshka să se ataşeze de el. Apoi, peste câteva ore, i-am dat drumul. Al naibii era de furios, se agita şi zbiera, atacând creatura de pe capul lui. Şi-a zgâriat ţeasta până la os, ca să scape de ea.

— Poate că numai shkeenii sunt susceptibili, am încercat cu o ultimă şansă.

— Nu-l aşa, zâmbi moale Valcarenghi. Mai suntem şi noi.

* În lift, Lya a fost ciudat de tăcută, aproape retrasă. Am presupus că se gândea la cele discutate. Însă, în clipa când uşa apartamentului se închise în urma noastră, se întoarse către mine şi mă cuprinse în braţe.

Am ridicat palmele şi i-am mângâiat părul castaniu şi moale, uşor surprins de îmbrăţişare.

— Hei, am murmurat, ce s-a-ntâmplat?

Mă privi cu căutătura vampiră, ochi larg deschişi şi fragilitate.

— Iubeşte-mă, Robb, rosti ea precipitat. Te rog. Iubeşte-mă, acum.

Am zâmbit, însă era un zâmbet derutat, nu surâsul meu aşa-zis senzual. De obicei, când doreşte să facă dragoste, Lya este un drăcuşor răutăcios, dar acum părea îngrijorată şi vulnerabilă. Nu înţelegeam cauza.

Nu era totuşi momentul să pun întrebări, aşa încât m-am abţinut. Fără o vorbă, am tras-o spre mine, am sărutat-o apăsat şi am intrat împreună în dormitor.

Şi am făcut dragoste, am făcut în mod adevărat dragoste, mai mult decât pot face sărmanii Normali. Ne-am unit trupurile într-unul singur şi am simţit-o pe Lya încordându-se, în clipa când mintea ei o căuta pe a mea. În timp ce ne mişcam împreună, m-am deschis către ea, înecându-mă în torentul de iubire, dorinţă şi teamă ce-l revărsa.

Apoi, la fel de iute cum începuse, se termină. Plăcerea ei mă scăldă într-un talaz uriaş şi roşu. M-am alăturat ei pe coama valului şi Lya se încleştă de mine, cu ochii strânşi şi-l sorbi pe tot.

După aceea, am rămas întinşi în întuneric, lăsând stelele Shkeei să-şi trimită razele prin ferestre. Lya se ghemui cu capul pe pieptul meu, în vreme ce o mângâiam.

— A fost minunat, am rostit eu cu o voce adormită şi visătoare, zâmbind în bezna încărcată de stele.

— Da, răspunse ea atât de încet încât de-abia am putut s-o aud. Te iubesc, Robb, îmi şopti.

— Îmhâ, am încuviinţat. Şi eu te iubesc.

Se trase de sub braţul meu, se rostogoli pe o parte, îşi propti capul într-o palmă ca să mă vadă şi zâmbi.

— Ştiu, îmi zise. Am citit-o. Mă iubeşti. Ştii şi cât de mult te iubesc eu, nu?

— Sigur, am încuviinţat surâzând.

— Vezi, suntem norocoşi. Normalii au la dispoziţie doar cuvintele. Sărmanii de ei! Cum să spună toate astea numai prin cuvinte? Cum pot să ştie? Sunt întotdeauna despărţiţi unul de celălalt, încearcă să se atingă, dar nu reuşesc. Chiar când fac dragoste, chiar în clipele de vârf, rămân mereu despărţiţi. Trebuie să se simtă foarte singuri.

În cele ce spunea era ceva… Neliniştitor. Am privit-o în ochii strălucitori şi fericiţi şi m-am gândit.

— Poate, am pronunţat în cele din urmă, dar nu-l ceva rău pentru ei. Pur şi simplu, nu cunosc altă cale. Totuşi încearcă, iubesc şi ei. Uneori, izbutesc să umple golul.

— Doar o privire şi un glas, apoi, din nou întuneric şi tăcere”, cită Lya cu o voce tristă. Suntem norocoşi, nu-l aşa? Avem mult mai multe.

— Suntem norocoşi, am îngânat-o.

M-am întins ca s-o citesc. Mintea ei era un labirint de mulţumire, cu un iz uşor de nostalgie, de tânjală. Însă mai exista şi altceva, undeva adânc, ceva aproape dispărut acum, dar încă detectabil.

M-am ridicat încet.

— Hei, i-am spus. Te îngrijorează ceva. Mai devreme, când am intrat, erai speriată. Ce se-ntâmplă?

— Nu stiu nici eu, îmi răspunse. Vocea îi suna derutată şi într-adevăr i-am citit deruta. Mi-a fost frică, deşi nu pricep motivul. Cred că datorită Membrilor. Mă gândesc întruna cât de mult mă iubeau. Nici măcar nu mă cunoşteau, dar mă iubeau atât de mult şi înţelegeau… Era aproape ca între noi doi. M-a… Nu ştiu… M-a zguduit. Ştii, nu credeam că voi putea fi iubită vreodată în felul ăsta de altcineva decât de tine. Şi erau atât de apropiaţi, atât de împreună… Mă simţeam singură, aşa cum ne ţineam de mâini şi vorbeam. Voiam să fiu aproape de tine în felul acela. După ce i-am văzut pe ei cum împart totul, m-am temut să fiu singură, îmi dădea senzaţia unui suflet gol. Era înfricoşător. Pricepi?

— Pricep, i-am răspuns, atingând-o uşor cu palma şi cu mintea. Înţeleg. Noi doi ne înţelegem. Suntem împreună aproape la fel de mult ca ei – aşa cum Normalii nu pot fi niciodată.

Lya încuviinţă, zâmbi şi mă strânse în braţe. Am adormit îmbrăţişaţi. Am visat din nou. Apoi, iarăşi, o dată cu venirea zorilor, memoria îmi fură visul. Era frustrant. Visul fusese plăcut, confortabil. Îl doream înapoi, deşi nu-mi aminteam nici măcar despre ce fusese vorba. Dormitorul nostru, scăldat în lumina dimineţii, părea o ruină în comparaţie cu splendorile viziunii mele pierdute.

Lya se trezi mai târziu, cu altă migrenă. De data asta, avea pilulele la îndemână, pe noptieră. Făcu o grimasă şi înghiţi una.

— S-ar putea să fie vinul shkeean, am reflectat eu. Metabolismul tău respinge ceva din compoziţia lui.

Ea se acoperi cu pătura şi se strâmbă:

— Ha! Aseară am băut Veltaar, nu-ţi mai aminteşti? Tata mi-a dat primul pahar de Veltaar pe când aveam nouă ani. Niciodată nu mi-a dat dureri de cap.

— Excepţia confirmă…, am început eu zâmbind.

— Fără glumă. Mă doare rău.

M-am oprit şi am încercat s-o citesc. Avea dreptate. O durea. Toată fruntea îi pulsa de durere. M-am retras iute, înainte de a mă molipsi.

— Bine, am încuviinţat, iartă-mă. Totuşi, pilulele te vor ajuta. Între timp, avem treabă de făcut.

Lya încuviinţă. Niciodată nu lăsa munca deoparte.

A doua zi a însemnat o permanentă căutare. Ne-am sculat mult mai devreme, am dejunat iute cu Gourlay, apoi ne-am luat aerocarul de lângă Turn. De data asta, n-am mai coborât la marginea Oraşului. Voiam un Membru care să fie om şi pentru asta trebuia să cercetăm o arie largă. Aşezarea era cea mai mare pe care o văzusem vreodată, cel puţin ca întindere, iar cei o mie de oameni convertiţi se pierdeau între milioanele de shkeeni, dintre care doar ceva mai puţin de jumătate erau Membri.

Am menţinut vehiculul cât mai jos, urcând şi coborând colinele presărate cu domuri, provocând agitaţie pe străzile de sub noi. Desigur, shkeenii mai văzuseră aerocare, totuşi ele păstrau un iz de noutate, în special pentru copii, care încercau să fugă după noi. Ba chiar, am speriat un scheunător făcându-l să răstoarne căruciorul plin de fructe pe care-l trăgea. M-am simţit vinovat şi am ridicat aerocarul mai sus.

Am zărit Membri prin tot oraşul, cântând, mâncând, mergând… Şi sunând eternele clopote de bronz. Vreme de trei ore însă, n-am văzut decât Membri shkeeni. Lya şi cu mine conduceam şi priveam pe rând. După emoţiile zilei anterioare, căutarea era monotonă şi obositoare.

În cele din urmă, am găsit totuşi ceva: un grup mare de Membri, vreo zece, strânşi în jurul unui cărucior cu pâine. Doi erau mai înalţi decât ceilalţi.

Am coborât aerocarul de cealaltă parte a colinei şi am mers către ei, lăsând vehiculul înconjurat de o ceată de copii. Când am ajuns, Membrii continuau să mănânce. Opt

erau shkeeni, de diferite înălţimi şi culori, cu greeshka pulsându-le pe capete. Ceilalţi doi erau oameni.

Purtau mantiile roşii şi lungi ale localnicilor şi aveau aceleaşi clopote. Unul dintre ei era un bărbat înalt cu piele flască, de parcă recent slăbise mult. Avea păr alb şi creţ, un zâmbet larg şi o mulţime de riduri în jurul ochilor. Celălalt era slăbuţ, mai mic şi cu nas coroiat, aducând cu o nevăstuică.

Amândoi purtau greeshka pe cap. Parazitul de pe cel slăbuţ nu era mai mare ca un neg, pe când celălalt avea un exemplar uriaş, care-l cobora dincolo de umeri, dispărând sub robă.

Nu ştiu cum, dar de data asta era hidos.

Lyanna şi cu mine am pornit spre ei, încercând să surâdem şi să nu citim… Cel puţin la început. Zâmbiră când ne văzură, apoi ne salutară cu mâna.

— Bună ziua, rosti bucuros nevăstuica. Nu v-am mai văzut? Sunteţi noi veniţi pe Shkeea?

Mă luase pe nepregătite. Aşteptasem o formulă mistică de întâmpinare sau, eventual, o tăcere totală. Bănuisem că oamenii convertiţi intenţionaseră să devină semi-shkeeni. Greşisem.

— Mai mult sau mai puţin, i-am răspuns şi l-am citit. Era într-adevăr încântat să ne vadă şi radia fericire.

— Am fost angajaţi să vorbim cu cei ca tine, am continuat eu hotărând să fiu sincer.

Nevăstuica zâmbi mai mult decât credeam c-o putea face.

— Sunt Membru şi sunt fericit, spuse el. Îmi face plăcere să vorbim. Mă numesc Lester Kamenz. Ce vrei să ştii, frate?

Lângă mine, Lya se încordă. Am decis s-o las să citească în profunzime, iar eu să întreb.

— Când te-ai convertit Cultului?

— Cultul? Repetă Kamenz.

— Reunirea.

El încuviinţă şi m-a izbit similaritatea grotescă dintre mişcarea sa şi cea a shkeenului bătrân pe care-l întâlnisem

cu o zi înainte.

— Am fost dintotdeauna în Reunire. Voi sunteţi în Reunire. Tot ce gândeşte există în Reunire.

— Unii dintre noi n-am ştiut asta, am comentat. Dar tu? Când ţi-ai dat seama că eşti în Reunire?

— Acum un an, după timpul Vechiului Pământ. Am fost primit în rândurile Membrilor doar de câteva săptămâni. Să fii Membru este minunat. Sunt fericit. Voi umbla pe străzi şi voi cânta din clopote până la Reunirea Finală.

— Cu ce te ocupai înainte?

— Înainte? Se încruntă el. Cândva, lucram cu maşinile. Cu calculatoarele, în Turn. Viaţa mea era însă goală, frate. Nu ştiam că sunt în Reunire şi eram singur. Aveam doar maşinile, maşini reci. Acum sunt Membru, acum…, se gândi puţin,… Nu sunt singur.

Am citit în el şi am găsit bucurie, alături de dragoste. Exista însă şi o durere, amintirea vagă a unor dureri trecute, înţepătura unor memorii nedorite. Se topiseră oare? Poate că darul făcut de greeshka victimelor sale era uitarea, odihna dulce a minţii şi sfârşitul luptei. Poate… M-am hotărât să încerc ceva.

— Creatura de pe capul tău, am rostit tăios, este un parazit. Îţi bea sângele chiar în clipa asta, hrănindu-se cu el. Pe măsură ce va creşte, va lua tot mai multe din lucrurile de care tu ai nevoie ca să trăieşti. În cele din urmă, va începe să-ţi mănânce ţesuturile. Înţelegi? Se va hrăni cu tine. Nu ştiu cât va fi de dureros, însă, indiferent ce vei simţi, în cele din urmă vei muri. Asta dacă nu te întorci chiar acum la Turn, pentru ca s-o îndepărteze chirurgii. Sau, poate, ţi-o scoţi singur. De ce nu-ncerci? Apucă de ea şi trage. Dă-l drumul!

La ce mă aşteptasem? La furie? La oroare? La dezgust? N-am avut parte de nimic din toate astea. Kamenz băgă altă bucată de pâine în gură, îmi zâmbi şi tot ce am putut citi a fost dragoste, bucurie şi puţină milă.

— Greeshka nu omoară, vorbi el în cele din urmă. Greeshka dă fericirea şi bucuria Reunirii. Doar cei care nu-l au pe greeshka mor. Ei sunt… Singuri. Oh, singuri pe vecie!

Ceva în mintea lui tremură de o teamă bruscă, dar dispăru iute. Am privit-o pe Lya. Continua să citească, încordată şi cu ochi duri. Mi-am întors privirea şi am căutat să formulez altă întrebare. Deodată, însă, Membrii începură să sune. Unul dintre ei începu, clătinând un clopot în sus şi în jos şi producând un singur dangăt ascuţit. Apoi mişcă cealaltă mână, din nou prima, a doua, un alt Membru i se alătură şi altul până când toţi sunau iar cântecul clopotelor îmi izbea urechile, în timp ce bucuria, dragostea şi emoţiile lor îmi asaltau iarăşi mintea.

Am zăbovit ca să le savurez. Acolo exista o iubire ce-ţi lua răsuflarea, aproape înspăimântătoare în intensitate şi dogoare, dublată de atâta dăruire, bucurându-te şi minunându-te, încât părea o tapiserie uriaşă de emoţii şi sentimente ce te mângâiau şi te calmau. Ceva li se întâmpla Membrilor atunci când sunau clopotele, ceva îi atingea, îi înălţa şi-l aureola, ceva ciudat şi măreţ, un lucru pe care simplii Normali nu-l puteau sesiza. Eu însă nu eram un Normal. Puteam auzi.

M-am retras încet, cu părere de rău. Kamenz şi celălalt om sunau acum cu vigoare, cu zâmbete largi şi ochi scânteietori ce le transfigurau chipurile. Lyanna continua să citească, încordată. Gura îi era uşor deschisă şi tremura încet.

Am cuprins-o cu braţul şi am aşteptat, ascultând răbdător muzica. Lya citea. După câteva minute, am scuturat-o uşor. Se întoarse şi mă privi cu ochi duri, distanţi, apoi clipi. Ochii i se măriră şi reveni la normal, scuturând din cap şi încruntându-se.

Derutat, am citit-o. Era straniu. O ceaţă de sentimente ca un vârtej, un amestec dens şi mişcător de emoţii pe care nu reuşeam să le numesc. Îndată ce i-am pătruns în minte, m-am rătăcit, am fost pierdut şi nesigur. Undeva, în ceaţă,

exista un hău nesfârşit ce aştepta să mă înghită. Aşa cel putin simţeam eu.

— Lya, am rostit. Ce se-ntâmplă?

Clătină iarăsi din cap şi privi după Membri cu o expresie în care se citea atât nostâlgia cât şi frica. Am repetat întrebarea.

— Nu… Nu ştiu, făcu ea. Robb, nu mai vreau să vorbim acum. Să mergem. Am nevoie de timp ca să mă gândesc.

— Bine, am aprobat.

Ce însemnau toate astea? Am prins-o de mână şi am ocolit încet colina, ajungând la panta unde lăsasem aerocarul. Copiii îl escaladaseră din toate părţile. I-am alungat, râzând. Lya rămase locului, cu ochii pierduţi. Aş fi vrut s-o citesc din nou, dar simţeam cumva că i-aş fi încălcat intimitatea.

Am decolat şi am pornit spre Turn, de data asta zburând mai sus şi mai repede. Eu pilotam, iar Lya stătea lângă mine, privind în gol.

— Ai obţinut ceva folositor? Am întrebat-o, căutând s-o readuc cu gândurile la misiune.

— Da. Nu. Poate. Suna distrată, ca şi când numai o parte a ei vorbea cu mine. Le-am citit viaţa, la amândoi. Nimic foarte bun. Un omuleţ urât, cu o personalitate urâtă, fără prieteni, fără viaţă sexuală, fără nimic. Trăia singur, îi evita pe shkeeni, nu-l plăceau. De fapt, nu-l plăceau nici oamenii. Totuşi, cumva, Gustaffson l-a pătruns. A ignorat răceala lui Kamenz, glumele răutăcioase, atacurile tăioase. Nu s-a răzbunat, ştii? După un timp, Kamenz a ajuns să-l placă, să-l admire. N-au fost niciodată prieteni în adevăratul sens al cuvântului, însă Gustaffson era fiinţa cea mai apropiată de el.

Se opri brusc.

— Aşa că s-a convertit cu Gustaffson? Am anticipat, privind-o iute.

Ochii continuau să-l rătăcească.

— Nu, nu de la început. Îi era încă frică, se temea de shkeeni şi-l îngrozea greeshka. Mai târziu însă, când Gustaffson plecase, a început să-şi dea seama cât de goală îi era viaţa. Lucra toată ziua cu oameni care-l dispreţuiau şi maşini cărora nu le păsa, apoi, nopţile, stătea singur citind şi privind holospectacole. Nu trăia cu adevărat. Abia dacă-l atingea pe oamenii din jurul său. În cele din urmă, s-a dus să-l caute pe Gustaffson şi a ajuns convertit. Acum…

— Acum…?

— E fericit, Robb, răspunse ea după o ezitare îndelungată. E realmente fericit. Pentru prima dată în viaţa lui. Înainte nu ştia ce este dragostea. Acum îl copleşeşte.

— Ai găsit multe…

— Da.

Aceeaşi voce distratră, aceeaşi privire pierdută.

— Era deschis, continuă Lya. Existau mai multe niveluri, dar nu era greu să scormoneşti, aşa cum e de obicei… Parcă barierele îi slăbeau, aproape prăbuşindu-se…

— Şi celălalt tip?

Ciocăni în bordul de comandă, privindu-şi doar mâna.

— Celălalt? Celălalt era Gustaffson…

Brusc, asta păru s-o trezească, să redevină Lya pe care o ştiam şi o iubeam. Clătină din cap, mă privi, iar glasul şovăielnic i se schimbă într-un torent de cuvinte.

— Robb, fii atent, acela era Gustaffson! E Membru de peste un an şi săptămâna viitoare va merge la Reunirea Finală. Greeshka l-a acceptat şi el o doreşte, înţelegi? Pur şi simplu o doreşte şi… Şi… Oh, Robb, e pe moarte!

— Adică va muri peste o săptămână.

— Nu. Adică, da; însă nu la asta mă refeream. Pentru el, Reunirea Finală nu înseamnă moartea. El crede în ea, în toată această religie. Greeshka este zeul lui şi i se va alătura. Dar înainte şi acum, este pe moarte. Are Ciuma Lentă, Robb. E un caz incurabil. II mănâncă pe dinăuntru de mai bine de cincisprezece ani. A contractat-o pe Coşmar, în mlaştini, unde i-a murit familia. Deşi nu-l o planetă

pentru oameni, el a activat acolo ca administrator al unei baze de cercetări – o funcţie pe termen scurt. Ai lui locuiau pe Thor, erau doar în vizită, însă nava a suferit un accident. Gustaffson a înnebunit şi a încercat să ajungă la ei, dar costumele pe care le-a luat erau defecte şi sporii le-au penetrat. În plus, când a ajuns, muriseră cu toţii. A suferit îngrozitor, Robb. Atât din cauza Ciumei Lente, cât mai ales de pierderea familiei. Îi iubea realmente, iar după accident n-a mai fost niciodată acelaşi om. I s-a încredinţat Shkeea, ceva în genul unei recompense, ca să nu se mai gândească la grozăvie, dar n-a putut uita nimic. Am văzut totul, Robb. Era o imagine extraordinar de vie. N-o poate uita. Copiii se aflau în navă, protejaţi înapoia pereţilor, însă sistemul de supravieţuire s-a defectat şi au murit. Nevasta lui, însă… Oh, Robb!… A luat un costum şi a încercat să plece după ajutor, iar afară erau creaturile acelea, şerpii uriaşi de pe Coşmar…

Am înghiţit un nod, simţind greaţă.

— Viermii-mâncători, am şoptit.

Citisem despre ei şi văzusem holo-uri. Îmi puteam imagina tabloul citit de Lya în memoria lui Gustaffson şi nu era deloc plăcut. Mă simţeam aproape bucuros că nu aveam Talentul ei.

— Erau ghiftuiţi când Gustaffson a ajuns acolo. Ştii… I-a omorât cu arma cu ultrasonice.

Am clătinat din cap.

— N-aş fi crezut că astfel de lucruri s-au întâmplat într-adevăr.

— Nu, răspunse Lya. Nici lui Gustaffson nu-l venea să creadă. Fuseseră atât… Atât de fericiţi înainte de asta, înainte de nenorocirea de pe Coşmar. Îşi iubea nevasta şi erau cu adevărat apropiaţi, iar cariera lui fusese strălucită. Ştii, n-ar fi trebuit să meargă pe planetă. Acceptase postul pentru că era o provocare, pentru că nimeni altul nu l-ar fi luat. Ăsta-l alt lucru care-l roade şi-şi aminteşte întruna.

El… Ei…, vocea Lyei se poticni. Ei credeau că sunt norocoşi…

Nu mai aveam ce spune. Am rămas tăcut şi am pilotat, gândindu-mă, simţind o versiune aproximativă, diluată, a ceea ce trebuie să fi fost durerea lui Gustaffson. După un timp Lya reîncepu să vorbească cu glas moale, încet şi gânditor.

— Totul exista acolo, Robb. El însă se simţea împăcat. Îşi amintea totul, inclusiv cât a suferit, dar nu-l mai obseda ca altădată. Îi părea doar rău că ei nu-l însoţeau. Îi părea rău că muriseră fără Reunirea Finală. Aproape ca shkeeana aceea, ţi-o aminteşti? Cea de la Adunare? Cu fratele ei?

— Mi-o amintesc.

— Exact aşa. Iar mintea îi era deschisă. Mai mult ca a lui Kamenz… Mult mai mult. Când suna din clopote, toate nivelurile îi dispăreau şi totul era chiar la suprafaţă – toată dragostea, durerea… Totul. Întreaga lui viaţă, Robb. Pentru o clipă, i-am împărţit cu el viaţa şi toate gândurile… Văzuse peşterile Reunirii… A coborât odată, acolo, înainte de convertire. Am…

Altă tăcere ce se lăsă peste noi, întunecând aerocarul. Ne apropiam de marginea Oraşului shkeean. În faţa noastră, Turnul spinteca bolta, strălucind în soare. Începuseră să se vadă domurile şi arcadele sclipitorului oraş omenesc.

— Robb, rosti Lya. Opreşte aici. Ştii, vreau să mă gândesc. Întoarce-te fără mine. Vreau să umblu puţin printre shkeeni.

Am privit-o, încruntându-mă:

— Să umbli? Este o distanţă mare până la Turn, Lya.

— N-o să se întâmple nimic. Te rog. Lasă-mă să mă gândesc singură.

Am citit-o. Ceaţa gândurilor revenise, mai densă ca oricând, vrâstată de culorile spaimei.

— Eşti sigură? Am întrebat-o. Eşti speriată, Lyanna. De ce? Ce s-a întâmplat? Viermii-mâncători sunt departe.

Mă privi chinuită.

— Te rog, Robb.

Nu ştiam ce altceva să fac, aşa încât am oprit.

Pe drumul de întoarcere, m-am gândit şi eu. La spusele Lyannei şi la cele citite de ea, la Kamenz şi Gustaffson. Am căutat să mă concentrez asupra problemei pe care trebuia s-o rezolvăm. Am încercat să nu mă gândesc la Lya şi la ceea ce o frământa. Mi-am zis că lucrurile se vor rezolva de la sine.

Întors la Turn, n-am pierdut timpul. Am mers direct la cabinetul lui Valcarenghi. L-am găsit singur, dictând într-un aparat pe care-l închise când am intrat.

— Bună, Robb, începu el. Unde-l Lya?

— Se plimbă. Vrea să se gândească. M-am gândit şi eu şi cred că-ţi pot da un răspuns.

Îşi ridică sprâncenele, aşteptând.

— L-am găsit pe Gustaffson, am rostit aşezându-mă şi Lya l-a citit. Cred că-l limpede de ce s-a convertit. Pe dinăuntru, era un om distrus, indiferent cât de mult zâmbea. Greeshka a însemnat sfârşitul durerilor lui. Îl însoţeşte un alt convertit, un anume Lester Kamenz – tot un individ chinuit, un om singur care nu avea pentru ce trăi. De ce nu s-ar fi convertit? Verifică-l şi pe ceilalţi care au îmbrăţişat Cultul şi fac prinsoare că vei găsi o legătură. Cei mai pierduţi şi mai vulnerabili, rataţii, izolaţii aceia s-au îndreptat spre Reunire.

— Bine, sunt de acord, încuviinţă Valcarenghi. Psihologii noştri au intuit lucrul ăsta de mult timp. Totuşi, nu acesta este răspunsul. Bineînţeles, luaţi în ansamblu, convertiţii reprezintă nişte cazuri speciale, nu neg asta. Dar de ce să-şi caute refugiu în Cultul Reunirii? Psihologii n-au putut oferi un răspuns. Ia-l pe Gustaffson… Te rog să mă crezi, era un tip tare. Nu l-am cunoscut personal, însă îi cunosc cariera. A avut nişte posturi foarte grele. Pe multe le-a acceptat tocmai din motivul ăsta. Ar fi putut ocupa funcţii liniştite, dar nu-l interesau. Am auzit de accidentul de pe Coşmar. Într-un fel, este un caz celebru. Phil Gustaffson nu era însă

bărbatul care să se lase înfrânt, nici chiar de o asemenea tragedie. Din ceea ce-mi spune Nelse şi-a revenit foarte repede. A venit pe Shkeea şi, realmente, a pus lucrurile la locul lor, făcând ordine în haosul lăsat de Rockwood. El a fost iniţiatorul primului contract comercial şi i-a făcut pe shkeeni să înţeleagă ce vrem, ceea ce nu-l deloc uşor. Era aşadar un om competent, talentat, care îşi făcuse o carieră din a înfrânge dificultăţile şi a-l conduce pe oameni. A trecut printr-un coşmar personal, însă acesta nu l-a îngenuncheat. Era mai echilibrat ca oricând. Şi, deodată, se întoarce spre Cultul Reunirii şi acceptă o sinucidere grotescă. De ce? Spui că pentru a scăpa de durere? E o teorie interesantă, dar mai există şi alte moduri de a pune capăt durerii. Între Coşmar şi greeshka au trecut mulţi ani. În tot acest interval, Gustaffson n-a fugit dinaintea durerii. Nu s-a apucat de băutură, de droguri, sau alte modalităţi obişnuite de evadare din realitate. N-a plecat pe Vechiul Pământ, pentru ca un psiholog-psihiatru să-l cureţe de amintiri – şi crede-mă, ar fi putut s-o obţină gratuit dacă ar fi vrut. După accidentul de pe Coşmar, Biroul Coloniilor ar fi făcut orice pentru el. A mers mai departe şi-a înghiţit durerea, a reconstruit. Ca deodată, brusc, să se convertească. Da, fără îndoială, durerea l-a făcut mai vulnerabil. Însă altceva l-a atras, ceva ce-l oferea Reunirea, ceva ce nu putea găsi în vis sau în ştergerea memoriei. Acelaşi lucru este valabil pentru Kamenz şi pentru ceilalţi. Aveau alternative, alte căi de a spune „nu” vieţii. Le-au ignorat. În schimb, au ales Reunirea. Înţelegi ce vreau să zic?

Înţelegeam, bineînţeles. Răspunsul meu nu fusese deloc o soluţie şi mi-am dat seama. Dar şi Valcarenghi greşea în unele aspecte.

— Da, am răspuns. Cred că va mai trebui să cercetăm. Am zâmbit uşor. Mai este, totuşi, ceva. De fapt, Gustaffson nu şi-a înfrânt niciodată durerea. Lya a fost foarte clară în

privinţa asta. Suferinţa a stat tot timpul înăuntrul lui, rozându-l. N-a lăsat-o însă să iasă de acolo.

— Asta-l o victorie, nu? Întrebă Valcarenghi. Dacă-ţi ascunzi atât de bine rănile, încât nimeni să nu ştie de ele…

— Nu ştiu. Nu cred. Oricum… Există şi un alt amănunt. Gustaffson are Ciuma Lentă. E pe moarte. O duce aşa de ani de zile.

Expresia administratorului se schimba pentru o clipă:

— Asta nu ştiam, însă îmi susţine ipoteza. Am citit că optzeci la sută dintre victimele Ciumei Lente optează pentru eutanasie, dacă se află pe o planetă unde procedura este legală. Gustaffson era administratorul planetar. Ar fi putut s-o legalizeze. Dacă a refuzat atâţia ani sinuciderea, de ce s-o aleagă tocmai acum?

La întrebarea asta, n-aveam nici un răspuns. Lyanna nu mi-l dăduse, dacă îl cunoştea. Nu ştiu unde puteam găsi unul, doar dacă…

— Peşterile, am rostit brusc. Peşterile Reunirii. Trebuie să asistăm la o Reunire Finală. Probabil că acolo se întâmplă ceva care să justifice convertirile. Dă-ne o şansă să vedem despre ce-l vorba.

— Bine, zâmbi Valcarenghi. Asta se poate aranja. Mă aşteptam să se ajungă aici. Totuşi, te previn că nu-l deloc plăcut. Am coborât şi eu acolo, aşa încât ştiu despre ce vorbesc.

— E în regulă. Dacă crezi că citirea lui Gustaffson a fost plăcută, ar fi trebuit s-o vezi pe Lya după ce terminase. Acum încearcă să uite totul.

Asta, decisesem, fusese ceea ce o tulburase.

— Reunirea Finală, am continuat, nu poate fi mai groaznică decât amintirile de pe Coşmar.

— Atunci, e-n regulă. O să aranjez pentru mâine. Bineînţeles, o să vin şi eu. Nu vreau să risc să vi se întâmple ceva.

Am încuviinţat. Valcarenghi se ridică.

— Perfect, adăugă el. Până atunci, să ne gândim la lucruri mai plăcute. Ai vreun plan pentru cină?

* Am ajuns într-o imitaţie de restaurant shkeean, administrat de oameni, împreună cu Gourlay şi Laurie Blackbum. Am conversat mai mult generalităţi: sport, politică, arte, anecdote şi alte lucruri de soiul ăsta. Cred că toată seara n-a existat nici măcar o singură referire la shkeeni sau la greeshka.

Când am revenit în apartament, am găsit-o pe Lyanna aşteptându-mă. Era în pat şi citea un volum din bibliotecă, o carte de poezii de pe Vechiul Pământ. Ridică ochii.

— Bună, am spus. Cum a fost plimbarea?

— Lungă. Un zâmbet îi înflori pe chipul palid, apoi dispăru. Am avut însă vreme să mă gândesc. La după-amiaza de astăzi, la ziua de ieri, la Membri… Şi la noi.

— La noi?

— Robb, mă iubeşti?

Pusese întrebarea pe un ton normal, însă cu un glas plin de curiozitate. Ca şi cum n-ar fi ştiut. Ca şi cum, într-adevăr n-ar fi ştiut. M-am aşezat pe pat, i-am luat mâna şi am încercat să surâd.

— Bineînţeles, am răspuns. Tu ştii asta, Lya.

— Da. Aşa-l. Mă iubeşti, Robb, mă iubeşti cu adevărat. Atât cât poate iubi un om. Dar…

Se opri. Clătină din cap, închise cartea şi suspină:

— Dar suntem încă departe, Robb. Suntem încă departe.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Despre după-amiaza de azi. Am fost atât de zăpăcită şi de speriată. Nu eram sigură de ce şi atunci m-am gândit. Când i-am citit, Robb… Am fost acolo, cu Membrii, împărţindu-l pe ei şi dragostea lor. Realmente, am fost acolo. Şi… Nu mai voiam să ies. Nu voiam să-l părăsesc, Robb. Când am făcut-o, m-am simţit izolată, cu rădăcinile tăiate.

— E vina ta, am murmurat. Am încercat să-ţi vorbesc. Erai însă prea cufundată în gânduri.

— Să vorbim? La ce-l bun vorbitul? Bănuiesc că-l un fel de comunicare, dar chiar aşa să fie? Aşa crezusem şi eu, până mi-a fost educat Talentul. După aceea, cititul minţilor părea să fie adevărata comunicare, modul real în care poţi ajunge la altă persoană, la cineva ca tine. Acum însă nu mai sunt sigură. Membrii – când sunau din clopote – erau atât de împreună, Robb. Toţi erau legaţi între ei. Aproape ca noi, atunci când facem dragoste. Şi, de asemenea, se iubeau unul pe celălalt. Ne iubeau şi pe noi, extraordinar de intens… Am simţit… Nu ştiu… Dar Gustaffson mă iubeşte la fel de mult ca tine. Nu… Mă iubeşte mai mult.

Era palidă când a rostit cuvintele astea, cu ochii largi, pierduţi şi singuri. Am simţit un fior brusc, ca un vânt rece, răvăşindu-mi sufletul. N-am spus nimic. Am privit-o şi mi-am umezit buzele. Şi am sângerat.

Cred că îmi zări durerea din ochi. Sau o citi. Se întinse şi-mi mângâie mâna.

— Robb, te rog… Nu vreau să te fac să suferi. Nu eşti numai tu. Este vorba de noi toţi. Ce avem noi, în comparaţie cu ei?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Lya.

Jumătate din mine voia să plângă în hohote. Cealaltă jumătate dorea să urle. Le-am înfrânat pe amândouă şi mi-am păstrat glasul potolit. Pe dinăuntru, însă, nu eram potolit, nu eram deloc potolit.

— Mă iubeşti, Robb?

Din nou. Visătoare.

— Da!

Aprig. O provocare.

— Ce înseamnă asta? Întrebă ea.

— Ştii şi tu ce înseamnă. La naiba, Lya, gândeşte-te! Aminteşte-ţi tot ce am avut, tot ce am împărţit împreună. Asta înseamnă dragostea, Lya. Asta! Noi suntem cei norocoşi, îţi aduci aminte? Ai spus-o chiar tu. Normalii au doar atingerea, glasul, apoi înapoi în bezna lor. Abia se pot găsi unul pe celălalt. Sunt singuri. Pe vecie! Orbecăie…

Încearcă, mereu şi mereu, să evadeze din izolarea lor, dar eşuează de fiecare dată. Nu însă şi noi. Noi am găsit calea, ne cunoaştem unul pe celălalt atât cât va putea vreodată un om să-l cunoască pe un altul. Nu există nimic care nu ţi-aş spune sau n-aş împărţi cu tine. Am spus asta şi-nainte şi ştii că-l adevărat, o poţi citi în mine. Asta-l dragostea, la dracu'! Nu-l aşa?

— Nu ştiu, răspunse ea cu glas trist şi înăbuşit.

Fără nici un zgomot, fără un suspin măcar, începu să plângă. În vreme ce lacrimile îi şiroiau pe obraji, porni să vorbească:

— Poate că da, poate că asta înseamnă dragoste. Aşa am crezut şi eu, întotdeauna. Acum însă nu mai ştiu. Dacă ceea ce există între noi doi este dragoste, atunci cum se numeşte ceea ce am simţit azi după-amiază, ceea ce am atins şi am împărtăşit? Oh, Robb şi eu te iubesc, ştii doar! Încerc să împart cu tine. Vreau să împart ceea ce citesc, ceea ce simt. Dar nu pot. Nu suntem legaţi. Nu te pot face să înţelegi. Eu sunt aici tu eşti acolo, ne putem atinge, putem face dragoste şi putem vorbi, însă tot nu suntem laolaltă. Înţelegi? Înţelegi? Sunt singură. Iar în după-amiaza asta, n-am mai fost.

— Nu eşti singură, la dracu'! Am izbucnit brusc. Sunt aici. I-am strâns mâinile. Simţi? Auzi? Nu eşti singură!

— Vezi că nu-nţelegi? Clătină ea din cap. Şi n-am cum să te fac să-nţelegi. Ai spus că ne cunoaştem unul pe celălalt atât cât un om poate cunoaşte un altul. Ai dreptate. Dar cât de mult se pot cunoaşte oamenii între ei? Nu sunt, de fapt, cu toţii izolaţi? Fiecare, singur, într-un univers imens, întunecat şi pustiu? Ne păcălim pe noi înşine, când ne gândim că acolo mai există cineva. Sfârşitul, sfârşitul rece şi însingurat ne găseşte numai pe noi, singuri, în beznă. Eşti acolo, Robb? Cum pot eu să ştiu? Vei muri cu mine, Robb? Şi atunci, vom fi împreună? Acum suntem împreună? Spui că suntem mai norocoşi decât Normalii. Am zis-o şi eu. Ei au doar atingerea şi glasul, nu-l aşa? De câte ori am repetat

asta? Dar noi ce avem? Atingerea şi, poate, două glasuri. N-ajunge. Mi-e frică. Mi s-a făcut frică.

Începu să suspine. Instinctiv, m-am întins, am cuprins-o în braţe şi am mângâiat-o. Am rămas tăcuţi, în timp ce ea plângea la pieptul meu. Am citit-o iute şi i-am zărit durerea, singurătatea, dorinţa, toate învolburate într-o furtună întunecată de spaimă. Şi, deşi o atingeam, o mângâiam şi-l şopteam – mereu şi mereu – că va fi bine, că eram cu ea, că nu era singură, ştiam că nu va fi îndeajuns. Între noi apăruse brusc o prăpastie, un hău întunecat care creştea întruna, iar eu nu mă pricepeam să clădesc o punte. Lya, Lya mea plângea şi avea nevoie de mine, eu la rându-mi aveam nevoie de ea, însă n-o puteam ajunge. Atunci mi-am dat seama că plângeam.

Am stat îmbrăţişaţi, în tăcere, aproape o oră. În cele din urmă, lacrimile au secat. Lya îşi lipi trupul de mine, atât de strâns încât abia mai puteam respira şi eu i-am răspuns îmbrăţişării.

— Robb, şopti ea. Ai spus… ai spus că noi într-adevăr, ne cunoaştem unul pe celălalt. Ai repetat mereu lucrul ăsta şi, uneori, spui că eu sunt exact ceea ce-ţi trebuie, că sunt perfectă.

Am încuviinţat, dorind să cred.

— Aşa-l.

— Nu, făcu ea, poticnindu-se, silind cuvântul, luptându-se să-l pronunţe. Nu-l aşa. Te citesc, da. Aud cuvintele cum ţi se învârt în minte, atunci când formezi o frază înainte s-o rosteşti. Te aud cum te dispreţuieşti, când faci vreo prostie. Şi-ţi văd amintirile, unele amintiri, retrăindu-le împreună cu tine. Toate sunt însă suprafaţa, Robb, vârful aisbergului. Dedesubt e mult mai mult din tine. Jumătăţi de gânduri ce plutesc şi pe care nu le pot prinde. Emoţii ce nu le ştiu numi. Pasiuni pe care ţi le înfrânezi şi amintiri de care nici tu nu mai ai habar. Uneori pot ajunge la nivelul acela. Uneori… Dacă lupt până la epuizare. Când ajung însă acolo, ştiu – ştiu – că dedesubt există alt nivel. Şi altul şi altul, mai

jos, tot mai jos. Nu le pot ajunge, Robb, deşi fac parte din tine. Nu te cunosc. Nu te pot cunoaşte. Nici chiar tu însuţi nu te poţi cunoaşte, înţelegi? Cât despre mine – tu mă cunoşti? Nu. Ba chiar mai puţin. Ştii ceea ce-ţi spun eu şi eu îţi spun adevărul, dar poate că nu pe tot. Îmi citeşti emoţiile, sentimentele superficiale – durerea unui deget lovit, un fulger de enervare, plăcerea pe care o simt când facem dragoste. Asta înseamnă că mă cunoşti? Dar nivelurile şi subnivelurile mele? Dar lucrurile pe care nici eu nu le ştiu? Le cunoşti tu? Cum, Robb? Cum?

Clătină din nou din cap, cu gestul acela aparte pe care îl făcea de câte ori era nedumerită.

— Totuşi, spui că sunt perfectă şi că mă iubeşti. Sunt exact ceea ce-ţi trebuie. Dar sunt oare? Robb, eu îţi citesc gândurile. Ştiu când vrei să fiu sexy, aşa că sunt sexy. Văd ce te frământă şi te pot ajuta. Ştiu când vrei să fiu serioasă şi când să glumesc. Ştiu ce glume să fac. Niciodată ironii, nu-ţi place să răneşti oamenii, sau să-l vezi răniţi. Tu râzi cu oamenii, nu râzi de ei, iar eu râd cu tine şi te iubesc pentru gusturile tale. Ştiu când vrei să vorbesc şi când să tac. Ştiu când vrei să fiu tigroaica ta cea mândră, telepata ta extraordinară şi când doreşti să fiu o fetiţă neajutorată care-şi caută adăpost în braţele tale. Şi sunt toate astea, Robb, pentru că tu vrei aşa, pentru că te iubesc, pentru că simt bucuria din mintea ta la fiecare lucru pe care-l fac aşa cum doreşti tu. Nu plănuiesc niciodată să fac aşa, dar se-ntâmplă. Nu-mi păsa şi nu-mi pasă. În majoritatea timpului, nu eram nici măcar conştientă. Şi tu faci acelaşi lucru. Te-am citit. Nu poţi însă citi ca mine, aşa încât, uneori, ghiceşti greşit – eşti spiritual atunci când aş dori o înţelegere tăcută, sau te joci de-a masculul feroce când eu am vrut un băieţel pe care să-l alint. Totuşi de cele mai multe ori ghiceşti corect. Şi, în plus, încerci, încerci în permanenţă. Eşti însă tu, într-adevăr? Sunt eu, într-adevăr? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu eram perfectă, dacă eram eu însămi, cu toate greşelile mele şi cu lucrurile care ţie nu ţi-ar plăcea să le

fac? Atunci, m-ai fi iubit? Nu ştiu. Gustaffson şi Kamenz m-ar fi iubit însă. Asta ştiu, Robb. Am văzut-o. Pe ei îi cunosc. Nivelurile lor… au dispărut. Pe ei îi CUNOSC şi, dacă mă întorc la ei, pot împărţi cu ei mai mult decât cu tine. Cred de asemenea că şi ei mă cunosc, îmi ştiu adevărata fiinţă. Şi mă iubesc. Înţelegi? Înţelegi?

Dacă înţelegeam? Nu ştiu. Eram zăpăcit. Aş fi iubit-o pe Lya dacă ar fi fost „ea însăşi”? Dar ce însemna „ea însăşi”? Cum putea fi diferită de Lya pe care o ştiam? Credeam că am iubit-o şi o voi iubi întotdeauna… Dar dacă adevărata Lya nu era Lya mea? Ce iubeam eu? Conceptul abstract şi ciudat al unei fiinţe omeneşti, sau trupul, glasul şi personalitatea pe care le consideram Lya? Nu ştiam. Nu ştiam cine era Lya, sau cine eram eu, sau ce naiba însemnau toate astea. Mi-era teamă. Poate că nu putusem simţi ce simţise ea în după-amiaza aceea. Ştiam însă ce simţise atunci. Eram singur şi aveam nevoie de cineva.

— Lya, i-am spus. Lya, să încercăm. Nu trebuie să renunţăm. Putem ajunge unul la celălalt. Există o cale, calea noastră. Am mai făcut asta. Vino, Lya, vino cu mine, vino la mine.

În timp ce vorbeam, am dezbrăcat-o şi ea îmi răspunse, iar mâinile ei mi se alăturară. Când am rămas goi, am început s-o mângâi încetişor şi ea pe mine. Minţile noastre s-au întins una spre cealaltă. S-au atins şi au căutat ca niciodată până atunci. O puteam simţi, înlăuntrul capului meu, scormonind. Adânc şi mai adânc. În jos. M-am deschis înspre ea, mi-am predat toate secretele mărunte pe care le ţineam ascunse, i-am dezvăluit tot ceea ce-mi puteam aminti, succesele şi ruşinile, clipele frumoase şi durerile, momentele când rănisem pe cineva, clipele când fusesem rănit, plânsetele de unul singur, temerile pe care nu voiam să le recunosc, prejudecăţile cu care luptasem, mândriile pe care le învinsesem, păcatele prosteşti ale adolescenţei. Toate. Totul. N-am îngropat nimic. N-am ascuns nimic. M-

am dăruit cu totul ei, Lyei, Lyei mele. Trebuia să mă cunoască.

Şi ea, de asemenea, mi se dărui. Mintea îi era o pădure prin care rătăceam, vânând frânturi de emoţii: teama, dorinţa şi, deasupra lor, dragostea, lucrurile mai vagi de dedesubt, sentimentele pe jumătate formate, afundate adânc în desişuri. Nu am Talentul Lyei, citesc doar sentimente, nu şi gânduri. Atunci însă am citit gânduri pentru prima şi ultima dată, gânduri cu care mă împroşca pentru că nu le mai văzusem niciodată până atunci. Nu le puteam descifra pe toate, însă cu multe am reuşit.

O dată cu mintea, i se deschise şi corpul. Am pătruns-o şi am fost laolaltă, un singur trup, minţi îngemănate, atât cât se pot uni două fiinţe omeneşti. Am simţit plăcerea inundându-mă cu valuri uriaşe şi măreţe, plăcerea mea, plăcerea ei, amândouă laolaltă, clădindu-se una pe cealaltă şi am plutit o eternitate pe creasta talazului ce se apropia de un ţărm îndepărtat. În cele din urmă, când se izbi de plaja aceea, amândoi am juisat şi pentru o clipă – o frântură de clipă – n-am putut spune care orgasm era al ei şi care al meu.

Apoi însă a trecut. Zăceam cu trupurile unite, pe pat. Sub lumina stelelor. Nu era însă un pat, ci plaja – plaja întinsă şi întunecată, iar deasupra nu exista nici o stea. Un gând mă atinse uşor, un gând care nu-mi aparţinea. Gândul Lyei. Suntem pe o câmpie, gândea ea şi am văzut că avea dreptate. Valurile ce ne aduseseră acolo dispăruseră. Rămăsese o câmpie uriaşă şi întunecată care se întindea în toate direcţiile, cu forme neclare mişcându-se la orizont. Suntem aici ca pe o câmpie întunecoasă, gândi Lya. Atunci mi-am dat seama ce erau formele acelea şi ce poezie citise ea.

Am adormit amândoi. M-am trezit, singur.

* Camera era cufundată în beznă. Lya dormea ghemuită în celălalt capăt al patului. Era devreme, probabil înaintea zorilor. Nu puteam fi însă sigur. Mă simţeam agitat.

M-am ridicat şi m-am îmbrăcat în linişte. Încercam nevoia să mă plimb, să mă gândesc, să pun lucrurile cap la cap. Unde s-o fac? Îmbrăcându-mi tunica, am simţit în buzunar o cheie. Mi-am amintit: cabinetul lui Valcarenghi. La ora aceea, trebuia să fie pustiu. Poate că priveliştea m-ar fi ajutat să-mi adun gândurile.

Am ieşit, am căutat liftul şi am ţâşnit în sus, în sus, tot mai sus spre vârful Turnului, apexul de oţel al provocării adresate de om shkeenilor. Cabinetul era întunecat, mobilele distingându-se ca nişte umbre negre. Se zărea doar lumina stelelor. Shkeea este mai apropiată de centrul galaxiei decât Vechiul Pământ sau Baldurul. Stelele alcătuiesc un covor strălucitor pe cerul nopţii. Unele sunt foarte apropiate şi ard ca nişte focuri roşii sau alb-albastre pe fundalul negru. În biroul lui Valcarenghi, toţi pereţii erau din sticlă. M-am îndreptat spre unul şi am privit afară. Nu gândeam, doar simţeam. Mi-era frig şi mă simţeam mic şi pierdut.

Apoi, înapoia mea, o voce moale a rostit „salut”. Abia am auzit-o.

M-am întors de la fereastră, însă din ceilalţi pereţi m-au întâmpinat stelele. Într-unul dintre scaunele joase, învăluită în umbre, stătea Laurie Blackbum.

— Salut, i-am răspuns. N-am vrut să deranjez. Credeam că nu mai este nimeni pe-aici.

Ea zâmbi. Un zâmbet deschis pe o figură deschisă, lipsit însă de ironie. Părul îi cădea în valuri roşcate peste umeri şi era îmbrăcată în ceva lung şi transparent. Prin falduri îi zăream liniile dulci şi nu făcu nici un efort să le ascundă.

— Vin adeseori aici, îmi spuse. De obicei, noaptea, când Dino doarme. Este un loc unde te poţi gândi.

— Da, am răspuns surâzând. Aşa cred şi eu.

— Stelele sunt frumoase, nu?

— Da.

— Îmi plac şi mie. Eu… Ezită, apoi se scula şi se îndreptă spre mine. O iubeşti pe Lya?

O întrebare ca un baros. Mai ales într-un asemenea moment. Cred însă că am reacţionat bine. Mintea îmi rămăsese tot la discuţia cu Lya.

— Da, am încuviinţat. Foarte mult. De ce?

Stătea chiar lângă mine, privindu-mi chipul, privind dincolo de el, spre stele.

— Nu ştiu. Uneori mă gândesc la iubire. Ştii, îl iubesc pe Dino. A sosit aici acum două luni, aşa că n-am avut prea mult timp ca să ne cunoaştem. Eu însă îl iubesc deja. N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. E bun şi drăguţ şi se descurcă în orice. Nu l-am văzut să nu reuşească în orice ar încerca. Totuşi, nu pare să se chinuie, ca unii bărbaţi. Învinge cu atâta uşurinţă… Are multă încredere în sine şi asta-l atrăgător. Mi-a dat orice i-am cerut, orice.

Am citit-o, i-am văzut dragostea şi îngrijorarea şi am ghicit:

— Cu excepţia lui însuşi.

Mă privi surprinsă, apoi zâmbi:

— Am uitat, eşti un Talent. Bineînţeles că ştii. Ai dreptate… Nu ştiu ce mă îngrijorează. Dino e atât de perfect… I-am spus… În sfârşit, totul. Totul despre mine şi despre viaţa mea. Ascultă şi înţelege. Este mereu receptiv, este acolo când am nevoie de el. Dar…

— Relaţia e univalentă, am întrerupt-o.

Era o afirmaţie. Ştiam. Ea încuviinţă.

— Să nu crezi că ar avea secrete. Nu are. Mi-ar răspunde la orice întrebare. Răspunsurile totuşi nu înseamnă nimic. Îl întreb ce anume îl sperie şi-mi răspunde că nimic şi mă face să-l cred. E foarte raţional, calm. Nu se enervează şi nu s-a enervat niciodată. Nu urăşte oamenii, crede că ura este un lucru rău. N-a simţit niciodată durere sau, cel puţin, aşa afirmă. Mă refer la durere sufletească. Cu toate astea, mă înţelege când îi povestesc despre viaţa mea. Odată mi-a spus că defectul, lui cel mai mare era lenevia. Dar nu-l deloc leneş, ştiu asta. Să fie chiar atât de perfect? Îmi spune că-l întotdeauna sigur pe el pentru că ştie că-l bun, dar

zâmbeşte când o declară, aşa că nu-l pot acuza nici măcar de îngâmfare. Afirmă că crede în Dumnezeu, dar evită subiectul. Dacă încerci să-l vorbeşti serios, te ascultă cu răbdare, sau glumeşte, sau schimbă firul discuţiei. Spune că mă iubeşte, însă…

Am încuviinţat. Ştiam ce avea să urmeze.

Aşa s-a şi întâmplat. Mă privi cu ochi rugători.

— Eşti un Talent. L-ai citit, nu-l aşa? Spune-mi. Te rog, spune-mi!

O citeam. Vedeam cât de mult avea nevoie să ştie, câte griji şi probleme îşi făcea, cât de mult iubea. N-o puteam minţi. Totuşi, îmi venea greu să-l dau răspunsul care îl aveam.

— L-am citit, am răspuns încet, prevăzător, măsurându-mi cuvintele ca pe nişte elixire preţioase. Te-am citit şi pe tine. Ţi-am văzut iubirea, chiar din prima seară, când am cinat împreună.

— Şi Dino?

Vorbele mi s-au poticnit în gât.

— El e… ciudat. Aşa a zis Lya, odată. Îi pot citi cu destulă uşurinţă emoţiile superficiale. Sub ele însă, nimic. Este extrem de bine închis, înzidit. Am senzaţia că singurele lui sentimente sunt cele pe care… Îşi permite să le simtă. I-am citit încrederea, plăcerea. Am văzut şi îngrijorare, dar niciodată teamă adevărată. Este foarte afectiv faţă de tine, protector. Îi place să se simtă protector.

— Asta-l tot?

O speranţă care te durea.

— Mă tem că da. E înzidit, Laurie. Are nevoie numai de el, numai de persoana lui. Dacă în sufletul lui există iubire, atunci este înapoia acestui zid, ascunsă. Eu n-o pot citi. Se gândeşte mult la tine. Dragostea însă este… Altceva. E mai puternică, uneori iraţională şi vine în torente neaşteptate. Dino nu-l aşa sau, cel puţin, nu era când l-am citit eu.

— Închis, repetă ea. Închis fată de mine. Eu m-am deschis cu totul spre el, dar el n-a făcut-o. Mi-era întotdeauna

teamă… Chiar când eram împreună, simţeam uneori că, de fapt, el nu era acolo…

Suspină. I-am citit disperarea, singurătatea nesfârşită. Nu ştia ce să facă.

— Plângi dacă vrei, am rostit prosteşte. Uneori ajută. Ştiu asta. Am plâns destul la vremea mea.

Ea nu plânse. Mă privi şi surâse.

— Nu, îmi răspunse. Nu pot. Dino m-a învăţat să nu plâng niciodată. Spune că lacrimile nu rezolvă nimic.

O filosofie tristă. Poate că într-adevăr lacrimile nu rezolvă nimic, dar ele fac parte din fiinţa omenească. Am vrut să-l spun asta, însă m-am trezit zâmbindu-l.

Laurie ridică privirea.

— Tu plângi, vorbi deodată cu o voce ciudat de încântată. Ce interesant! Într-un fel, depăşeşte orice am auzit vreodată de la Dino. Îţi mulţumesc, Robb. Îţi mulţumesc!

Se ridică pe vârfuri şi mă privi, aşteptând. Puteam citi ceea ce aştepta. Am prins-o şi am sărutat-o, iar ea se lipi strâns de mine. Şi, în tot acest timp, m-am gândit la Lya, spunându-mi că ei nu i-ar fi păsat, că ar fi fost mândră de mine, că ar fi înţeles.

După aceea, am rămas singur în cabinet, privind revărsatul zorilor. Eram extenuat, totuşi mulţumit, într-un fel. Lumina care se înălţa deasupra orizontului alerga după umbrele dinaintea ei şi, deodată, toate temerile ce-mi apăruseră atât de ameninţătoare în cursul nopţii părură prosteşti, lipsite de sens. Eu şi cu Lya, m-am gândit, am clădit o punte peste prăpastie. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, ne-am descurcat şi astăzi, împreună, vom soluţiona şi problema greeshka. Cu aceeaşi uşurinţă.

Când m-am întors în apartament, Lya dispăruse.

— Am găsit aerocarul în mijlocul Oraşului shkeean, spuse Valcarenghi.

Era calm, exact, convingător. Glasul lui îmi transmitea, fără vorbe, că nu aveam motiv să-mi fac griji.

— Am trimis oameni s-o caute, totuşi Oraşul este mare. Ai vreo idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu, am răspuns amorţit. Nu tocmai. Poate dorea să vadă alţi Membri. Părea… Mă rog, aproape obsedată de ei. Nu ştiu.

— Nu-l nimic, avem o poliţie foarte bună. Sunt convins c-o vom găsi. Însă s-ar putea să dureze. V-aţi certat?

— Da. Nu. Într-un fel, deşi n-a fost o ceartă adevărată. A fost ceva ciudat.

— Înţeleg, făcu el, deşi eram convins că nu pricepuse nimic. Laurie mi-a spus că astă noapte ai venit, singur, în cabinet.

— Da. Aveam nevoie să mă gândesc.

— Perfect, spuse Valcarenghi. Să presupunem că Lya s-a trezit şi a vrut şi ea să se gândească. Tu ai venit aici, sus. Ea s-a dus să se plimbe. Poate că voia o zi de pauză, în care să rătăcească prin Oraşul shkeean. A făcut ceva în genul ăsta şi ieri, nu-l aşa?

— Da.

— Aşa că o face din nou. Nu-l nici o problemă. Cu siguranţă că se întoarce până la cină, zâmbi el.

— Atunci, de ce a plecat fără să-mi spună? Sau de ce n-a lăsat o notiţă sau altceva?

— Nu ştiu. Nu-l ceva foarte important.

Chiar nu era? Nu era? Stăteam în scaun, cu capul în palme, cu faţa crispată şi transpiram. Brusc, mi s-a făcut foarte frică de ceva ce nu ştiam. Îmi spuneam că n-ar fi trebuit s-o las singură. În vreme ce eram sus cu Laurie, Lyanna s-a trezit singură într-o cameră întunecoasă şi… Şi… Şi ce? Şi… A plecat.

— Între timp, însă, continuă Valcarenghi, avem altele de făcut. Am aranjat vizita la peşteri.

L-am privit neîncrezător.

— Peşterile? Nu pot merge acolo, nu acum – nu singur.

Suspină adânc, a exasperare.

— Haide, Robb! Nu-l sfârşitul lumii. Lya n-o să păţească nimic. Pare o fată perfect normală şi sunt sigur că-şi poate purta şi singură de grijă. Aşa-l?

Am încuviinţat.

— Până atunci, ne vom ocupa de peşteri. Vreau să terminăm cu problema asta.

— N-o să facem nimic, am protestat eu. Fără Lya n-o să facem nimic. Ea este Talentul major. Eu… Eu citesc doar emoţii. Nu pot pătrunde în adânc, aşa cum face ea. N-o să pot face nimic.

— Poate că nu, ridică el din umeri. Excursia este însă aranjată şi n-avem nimic de pierdut. Oricând putem reveni acolo, după ce se întoarce Lya. În plus, o să-ţi facă bine, o să-ţi mai alunge gândurile. În momentul de faţă, nu poţi face nimic pentru Lya. I-am pus pe toţi oamenii disponibili s-o caute, iar dacă ei n-o vor putea găsi, tu nici atât. N-are nici un rost să te mai gândeşti la asta. Acţionează, menţine-te ocupat.

Se întoarse, pornind către lift.

— Haide! Ne aşteaptă un aerocar. Vine şi Nelse.

L-am ascultat. N-aveam chef să mă ocup de problemele shkeenilor, dar argumentele administratorului erau pline de bun simţ. În plus, mă angajase pe mine şi pe Lyanna şi aveam încă obligaţii faţă de el. M-am gândit că, oricum, puteam încerca.

În timpul zborului, Valcarenghi a stat în faţă cu pilotul, un sergent de poliţie masiv, cu chip parcă dăltuit în piatră. Alesese de data asta un aerocar al poliţiei, ca să poată fi în legătură cu cei aflaţi în căutarea Lyei. Gourlay şi cu mine stăteam pe locurile din spate. Adjunctul desfăşurase o hartă uriaşă şi-mi explica despre peşterile Reunirii Finale.

— În teorie, peşterile sunt locul de origine al lui greeshka, spuse el. Lucrul este probabil adevărat. Greeshka sunt mult mai mari aici. O să vezi… Peşterile străpung peste tot colinele, departe de Oraşul shkeean, acolo unde ţinutul devine mai sălbatic. Pur şi simplu, este un fagure. Greeshka

se găseşte în toate peşterile. Cel puţin, aşa am auzit. În câte am fost eu, greeshka exista într-adevăr şi ca atare, cred ce se spune despre celelalte. Oraşul, oraşul sacru, se pare c-a fost construit tocmai datorită peşterilor. Shkeenii vin de pe întregul continent pentru Reunirea Finală. Aici, aceasta e regiunea peşterilor.

Luă un creion şi trasă un cerc mare, roşu, aproape de centrul hărţii. Pentru mine nu avea nici un sens. Harta mă zdrobise. Nu-mi dădusem seama că Oraşul shkeean era atât de întins. Cum dracu' puteau găsi pe cineva care nu voia să fie găsit?

Valcarenghi se întoarse către noi.

— Peştera la care vom merge este una mare, ca majoritatea. Am mai vizitat-o. Ştii, nu există nici o formalitate în legătură cu Reunirea Finală. Shkeenii aleg o peşteră, intră şi se aşază pe greeshka. Folosesc orice intrare li se pare potrivită. Unele dintre ele nu sunt mai mari decât un canal de drenaj, dar dacă intri suficient de mult, se spune că vei da peste un greeshka, care stă pulsând în întuneric. Peşterile mai mari sunt iluminate cu torţe, ca Sala Mare, dar acelea sunt doar simple ornamente. N-au nici un rol în Reunire.

— Înţeleg că mergem la una din ele?

— Exact, încuviinţă Valcarenghi. M-am gândit că ai vrea să vezi cum arată un greeshka matur. Nu-l încântător, dar e educativ. Aşa încât, avem nevoie de lumină.

Gourlay îşi reluă explicaţiile, dar nu l-am mai ascultat. Simţeam că ştiu destule despre shkeerii şi despre greeshka şi continuam să fiu îngrijorat în legătură cu Lyanna. După un timp, Gourlay amuţi şi restul zborului se desfăşură în tăcere. Am mers mai mult decât o făcusem vreodată. Până şi Turnul – farul nostru de oţel strălucitor – fusese înghiţit de colinele dinapoi.

Terenul devenea tot mai sălbatic, stâncos şi părăginit, iar colinele ajunseseră nişte deluşoare înalte. Domurile continuau, iar shkeenii se vedeau la tot pasul. M-am gândit

că Lya putea fi undeva pe aici, pe jos, pierdută printre milioanele de băştinaşi. Ce căuta? La ce se gândea?

În cele din urmă, ne-am oprit într-o vale împădurită, între două dealuri masive şi stâncoase. Până şi aici existau shkeeni; domurile din cărămidă roşie se ridicau sub copacii cioturoşi. Nu mi-a fost deloc greu să zăresc peştera. Se găsea la jumătatea unei pante, un gol întunecat în stâncă, cu o potecă colbuită ce şerpuia până acolo.

Am asolizat în vale şi am început urcuşul. Gourlay mergea cu paşi mari şi caraghioşi, în timp ce Valcarenghi umbla cu o graţie şi uşurinţa lipsite de oboseală, iar poliţistul păşea regulat. Eu eram ultimul. M-am târât cu greu şi când am ajuns la gura peşterii mă simţeam dărâmat.

Dacă mă aşteptasem la picturi rupestre, la un altar sau la vreun templu natural, mă întâmpina o dezamăgire. Era o peşteră obişnuită, cu pereţi de stâncă jilavi, plafon scund şi un aer rece şi umed. Mai rece decât în restul Shkeei şi mai puţin prăfos, dar atât. Prin stâncă fusese săpat un coridor lung şi întortocheat, suficient de larg pentru a merge toţi patru, unul lângă altul, totuşi scund, obligându-l pe Gourlay să se gârbovească. În pereţi, la intervale regulate, fuseseră fixate torţe, însă doar una din patru era aprinsă. Ardeau cu un fum uleios ce părea că se lipeşte de plafon şi coboară în adâncurile dinaintea noastră. M-am întrebat ce anume îl aspira.

După zece minute de mers pe o pantă abia înclinată, coridorul ne aduse într-o sală înaltă şi puternic luminată, cu un tavan stâncos, pătat de fumul torţelor. În sală se afla greeshka.

Avea culoarea roşu-cafeniu închis, ca sângele închegat, cu stacojiul strălucitor, aproape transparent, al creaturilor ce se găseau pe ţestele Membrilor. Pe corpul imens existau şi nişte pete negre, aidoma unor arsuri sau urme de funingine. Abia puteam zări peretele îndepărtat al peşterii; greeshka era uriaş şi se înălţa deasupra noastră, aşa încât între el şi plafon rămânea doar o crăpătură. La jumătatea

sălii însă, cobora abrupt ca un deal gelatinos, oprindu-se la vreo şapte-opt metri de locul unde ne aflam. Între noi şi el se întindea o pădure de fuioare roşii, atârnând şi mişcându-se, un păienjeniş viu de ţesut ce ajungea aproape lângă feţele noastre.

Păienjenişul pulsa. Ca un organism viu. Până şi firişoarele se dilatau şi se contractau, mişcându-se după un ritm tăcut, acelaşi cu al uriaşului greeshka din spatele lor.

Stomacul mi s-a revoltat, totuşi însoţitorii mei erau calmi. Mai văzuseră spectacolul.

— Vino, rosti Valcarenghi, aprinzând lanterna adusă pentru a spori lumina torţelor.

Deformându-se prin păienjenişul pulsator, razele dădeau iluzia unui codru straniu şi bântuit. Valcarenghi păşi înainte prin pădurea aceea. Încetişor. Mişcând lanterna şi îndepărtând firele de greeshka.

Gourlay îl urmă, dar eu m-am tras îndărăt. Administratorul privi în urmă şi zâmbi:

— Nu te teme. Greeshka are nevoie de ore întregi până se ataşează şi se îndepărtează cu uşurinţă. Nu te apucă, dacă treci prin el.

Mi-am adunat curajul, m-am întins şi am atins unul dintre firişoarele vii. Era moale, umed şi părea niţel lunecos. Atât. Ceda cu uşurinţă. Am păşit prin el, întinzând braţele înaintea mea, dând la o parte păienjenişul pentru a-mi croi drum. Poliţistul mă urma tăcut.

Am ajuns de cealaltă parte a fuioarelor, la poalele uriaşului greeshka. Valcarenghi îl studie, apoi îmi indică cu lanterna:

— Uită-te. Reunirea Finală.

Am privit. Lanterna arunca o pată de lumină pe una dintre zonele întunecate – o discordanţă pe colosul roşu. M-am uitat mai atent. Acolo se găsea un cap. Exact în centrul petei. I se zărea doar chipul, dar şi acela acoperit de o peliculă roşie, subţire. Trăsăturile erau însă inconfundabile. Un shkeean bătrân, zbârcit, cu ochii mari şi închişi. Dar zâmbind. Zâmbind!

M-am apropiat. Ceva mai jos şi spre dreapta, din masa gelatinoasă ieşeau vârfurile câtorva degete. Asta era tot. Cea mai mare parte a corpului dispăruse deja, afundat în greeshka, dizolvat sau în curs de dizolvare. Bătrânul shkeen era mort şi parazitul îi digera trupul.

— Fiecare pată neagră este o Reunire recentă, rosti Valcarenghi mişcând lanterna în cercuri. Desigur, petele pălesc cu timpul. Încetişor, greeshka creşte. Peste o sută de ani, va umple sala asta şi va porni în sus, pe coridor.

Înapoia noastră se auzi un zgomot. M-am întors. Cineva venea prin păienjeniş.

Ajunse lângă noi şi ne zâmbi. O bătrână shkeeană, goală, cu sânii atârnându-l până la brâu. Membră, desigur. Greeshka îi acoperea majoritatea craniului şi cobora mai jos decât sânii. Era încă strălucitor şi transparent, după vremea petrecută la soare. Puteai vedea prin el, acolo unde mânca pielea de pe spatele femeii.

— O candidată la Reunirea Finală, spuse Gourlay.

— E o peşteră foarte populară, adăugă sardonic Valcarenghi.

Femeia nu ne vorbi şi nici noi n-am făcut-o. Zâmbind, trecu mai departe şi se aşeză pe greeshka.

Micul greeshka aflat pe spatele ei păru aproape că se dizolvă în momentul contactului, topindu-se în masa creaturii din peşteră, aşa încât femeia şi uriaşul greeshka erau uniţi ca o singură fiinţă. După aceea, nimic. Femeia închise ochii şi rămase liniştită, părând adormită.

— Ce se întâmplă? Am întrebat.

— Reunirea, răspunse Valcarenghi. Abia peste vreo oră îţi vei da seama, însă greeshka a început chiar de acum să se închidă peste ea, înghiţind-o. Mi s-a spus că ar fi o reacţie la căldura trupului. Peste o zi va fi îngropată. Peste două…

Indică cu lumina lanternei chipul pe jumătate dizolvat de deasupra.

— O poţi citi? Se interesă Gourlay. Poate aflăm ceva.

— Perfect, am rostit scârbit, totuşi curios.

Mi-am deschis mintea şi atunci furtuna m-a izbit.

Ar fi greşit să-l spun însă furtună. Era imensă, copleşitoare, puternică şi arzătoare, orbind şi înăbuşind. În acelaşi timp, era calmă şi liniştitoare, o linişte mult mai intensă decât ura omenească. Emitea sunete dulci şi chemări de sirene, atrăgându-mă seducătoare şi învăluindu-mă în unde purpurii de plăcere. Mă umplea şi totodată mă golea. Şi, undeva, auzeam clopotele sunând, un cântec aspru de bronz, un cântec despre iubire, predare şi contopire, despre ce înseamnă să fii împreună, într-o frăţie, niciodată singur.

Furtună, da, furtună emoţională. Comparativ însă cu una obişnuită părea ca o supernovă pe lângă un uragan, iar violenţa ei era cea a iubirii. Furtuna aceasta mă iubea şi mă dorea, clopotele ei îmi cântau despre iubire şi eu mă întindeam într-acolo, atingând-o, dorind să fiu cu ea, dorind să mă leg de ea, dorind să nu mai fiu niciodată singur. Şi, brusc, mă aflam din nou pe creasta valului, talazul de foc ce mă purta veşnic spre stele, iar acum ştiam că el nu se va mai sparge, că nu voi mai rămâne singur pe câmpia întunecată.

Gândindu-mă la asta, mi-am amintit de Lya.

Deodată, am început să mă zbat, să lupt, să izbesc în oceanul absorbitor de iubire. Am fugit, am fugit, am fugit, AM FUGIT… Am închis uşa minţii, i-am pus lacătul şi am lăsat furtuna să se izbească şi să se trântească de ea, în vreme ce o sprijineam şi o împingeam cu toate forţele. Totuşi, uşa începu să se îndoaie şi să trosnească.

Am urlat. Uşa se izbi de perete şi furtuna se năpusti înăuntru, înghiţindu-mă şi târându-mă afară într-un vârtej. Am plutit în sus, către stelele reci, dar nu mai erau deloc reci şi eu creşteam, creşteam, până când eu am fost stelele şi ele au fost eu, apoi am fost Reunirea şi, pentru o singură clipă, am fost universul.

Apoi nimic.

M-am trezit în camera mea, cu o durere de cap ce-mi spărgea ţeasta. Pe un scaun, Gourlay citea una dintre cărţile noastre. Ridică privirea când am gemut.

Pilulele Lyei contra migrenei rămăseseră pe noptieră. M-am grăbit să iau una, apoi m-am chinuit să mă scol în capul oaselor.

— Cum te simţi? Întrebă Gourlay.

— Mă doare capul, am rostit, frecându-mi fruntea.

Bubuia, ca şi când ar fi vrut să explodeze. Mult mai rău decât atunci când citisem durerea Lyei.

— Ce s-a întâmplat? Am articulat.

— Ne-ai speriat al dracului, se ridică el în picioare. Imediat după ce ai început să citeşti, ai început să tremuri. Apoi ai mers drept spre nenorocitul ăla de greeshka şi ai urlat. Dino şi cu sergentul au trebuit să te tragă afară. Păşeai drept în creatura aia şi te afundaseşi până la genunchi. Tot timpul, zbătându-te. Groaznic… Dino te-a pocnit, te-a ameţit bine.

Clătină din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? L-am întrebat.

— Să mă culc. Ai zăcut inconştient vreo opt ore. Dino m-a rugat să te veghez până îţi revii. Bun, ţi-ai revenit. Acum caută să te odihneşti şi eu o să fac acelaşi lucru. Vorbim mâine.

— Vreau să vorbim acum.

— E târziu, răspunse şi închise uşa dormitorului.

I-am ascultat paşii îndepărtându-se şi sunt sigur că am auzit şi cheia răsucindu-se în broască. În mod evident, cuiva îi era frică de Talente care dispar în noapte. N-aveam să plec nicăieri.

M-am ridicat şi am căutat ceva de băut. Am găsit nişte Veltaar rece. Am băut iute două pahare şi am luat o gustare frugală. Durerea de cap începuse să-mi treacă. M-am întors în dormitor, am stins lumina şi am dezopacizat geamul, ca să pătrundă lumina stelelor. M-am întins şi am încercat să mă culc.

Nu puteam însă adormi; nu imediat. Se întâmplaseră prea multe. Trebuia să mă gândesc. Întâi, migrena, îngrozitoarea migrenă care îmi despica ţeasta. La fel ca a Lyei. Totuşi ea nu trecuse prin ceea ce trecusem eu. Sau greşeam? Lya era un Talent major, cu mult mai sensibilă decât mine şi cu un domeniu mai extins. Ar fi putut furtuna emoţională să ajungă atât de departe, la o distanţă de atâţia kilometri? Târziu, în timpul nopţii, când oamenii şi shkeenii dormeau, iar gândurile le erau slabe? Poate… Şi poate că visele mele, pe jumătate amintite, reprezentau reflecţii palide ale celor simţite de ea în timpul nopţii. Visele mele însă fuseseră plăcute. Deşteptatul mă deranja, trezirea, nu amintirile.

De fapt, migrena o căpătasem în timpul somnului? Sau când mă sculasem?

Ce naiba se întâmplase? Cine mă prinsese acolo, în peşteră şi mă trăsese spre el? Greeshka? Probabil că da. Nici nu avusesem vreme să mă focalizez asupra femeii, aşa că greeshka trebuia să fi fost. Lyanna spusese însă că greeshka nu gândesc, nici măcar un „da-trăiesc”…

Totul se învârtea în jurul meu, întrebări despre întrebări despre întrebări, iar eu nu aveam nici un răspuns. Am început să mă gândesc la Lya, să mă întreb unde se afla şi de ce mă părăsise. Trecuse şi ea prin aşa ceva? De ce n-o înţelesesem? Îi simţeam lipsa. Aveam nevoie de ea şi nu era lângă mine. Eram singur şi foarte conştient de acest lucru. Am adormit.

Un întuneric lung şi în cele din urmă un vis pe care, în sfârşit, mi l-am reamintit. Revenisem pe câmpie, pe câmpia infinită şi cufundată în beznă, cu cerul lipsit de stele şi cu formele negre în depărtare, câmpia despre care îmi vorbise de atâtea ori Lya. Era o imagine dintr-un poem favorit al ei. Eram singur, de-a pururi singur şi ştiam asta. Acela era felul de a fi al lucrurilor. Eu reprezentam unica realitate din univers şi-mi era frig, foame şi teamă, iar formele înaintau spre mine, inumane şi de neoprit. Nu exista nimeni pe care să-l pot chema, nimeni către care să mă îndrept, nimeni

care să-mi audă strigătele. Nu fusese nimeni, niciodată. Nu avea să fie nimeni, niciodată.

Apoi a venit Lya.

A coborât din cerul fără stele, palidă, subţire şi fragilă şi s-a aşezat lângă mine. Şi-a îndepărtat cu palma părul de pe frunte, m-a privit cu ochi mari şi strălucitori şi mi-a zâmbit. În clipa aceea, am ştiut că nu era un vis. Într-un fel, ea era cu mine. Am stat de vorbă.

Bună, Robb.

Lya? Bună, Lya. Unde eşti? M-ai părăsit.

Iartă-mă. A trebuit. Înţelege, Robb. Poţi să înţelegi. Nu mai vroiam să fiu niciodată aici, în locul ăsta… În locul ăsta îngrozitor. Altfel aş fi rămas, Robb. Bărbaţii sunt întotdeauna aici, însă doar pentru câteva clipe.

O atingere şi un glas?

Da, Robb. Apoi, din nou, beznă şi tăcere. Şi câmpia întunecată.

Amesteci două poezii, Lya. Dar nu-l nimic. Le ştii mai bine decât mine. Nu uiţi însă ceva? Partea de la început? „Iubire, să fim sinceri…” Oh, Robb.

Unde eşti?

Sunt… Peste tot. Dar cel mai mult într-o peşteră. Eram gata, Robb. Eram deja mult mai deschisă decât restul. Puteam sări peste Reunire şi Membri. Talentul meu mă obişnuise cu comuniunea. M-a acceptat.

Reunirea Finală?

Da.

Lya!

Robb, te rog, vino lângă noi, vino lângă mine. Este atâta fericire! Pentru totdeauna, pe vecie, să aparţinem, să împărţim şi să fim împreună. Iubesc, Robb. Iubesc un miliard de miliarde de oameni şi-l cunosc pe toţi mai bine decât te-am cunoscut vreodată pe tine, iar ei mă cunosc cu tot ceea ce sunt eu şi mă iubesc. Şi va dura de-a pururi. Eu. Noi. Reunirea. Am rămas tot eu însă, în acelaşi timp, sunt şi ei. Şi ei sunt eu. Membrii, cititul minţilor, m-a deschis, iar

Reunirea m-a chemat în fiecare noapte, pentru că mă iubea, înţelegi? Robb, vino cu noi, vino cu noi. Te iubesc.

Reunirea. Adică greeshka. Te iubesc, Lya. Te rog, întoarce-te. Nu se poate să te fi absorbit încă. Spune-mi, unde eşti? Vin la tine.

Da, vino la mine. Vino oriunde, Robb. Greeshka este unul singur, toate peşterile comunică pe sub coline, micii greeshka fac toţi parte din Reunire. Vino şi alătură-mi-te. Iubeşte-mă, aşa cum ai spus că ai făcut-o. Vino cu mine. Eşti atât de îndepărtat încât abia te pot atinge, chiar şi cu ajutorul Reunirii. Vino şi fii unul împreună cu noi.

Nu, nu mă voi lăsa mâncat. Te rog, Lya, spune-mi unde eşti.

Sărmane Robb! Nu te teme, iubitule. Trupul nu-l important. Greeshka are nevoie de el pentru hrană şi noi avem nevoie de greeshka. Dar, Robb, Reunirea nu-l numai greeshka, înţelegi? Greeshka nu-l important, nu are nici măcar o minte, el este doar legătura, mediul. Reunirea sunt shkeenii. Un milion de miliarde de miliarde de miliarde de shkeeni, toţi shkeenii care au trăit şi au fost Membri în paisprezece mii de ani, toţi laolaltă, iubind şi aparţinând, nemuritori. E minunat, Robb, e mai mult decât am avut noi, cu mult mai mult şi, totuşi, noi eram norocoşii, îţi aminteşti? Într-adevăr, eram! Acum însă este mult mai bine.

Lya, Lya mea. Te-am iubit. Asta nu-l pentru tine, nu-l pentru oameni. Întoarce-te la mine.

Asta nu-l pentru oameni? Oh, ba ESTE! Este ceea ce au căutat oamenii dintotdeauna, plângând în nopţile însingurate. Este iubire, Robb, iubire adevărată şi iubirea oamenilor nu-l decât o imitaţie stearsă. Înţelegi?

Nu.

Vino, Robb. Alătură-te nouă. Altfel vei fi pentru totdeauna singur, singur pe câmpie, doar cu un glas şi o atingere care să te mai ţină. Iar în cele din urmă, când trupul îţi va muri, n-o să ai nici măcar atât. Doar un infinit de întuneric deşart.

Câmpia, Robb, mereu şi pe vecie. Iar eu nu voi putea să te mai ajung. Niciodată. Nu trebuie să fi…

Nu.

Robb, puterile îmi slăbesc. Te rog, vino.

Nu. Lya, nu pleca. Te iubesc, Lya. Nu mă părăsi.

Te-am iubit, Robb. Te-am iubit. Crede-mă…

Apoi dispăru. Eram din nou singur pe câmpie. De undeva bătea vântul şi alunga cuvintele ei de lângă mine, risipindu-le în măreţia rece a infinitului.

Uşa era descuiată în dimineaţa posomorâtă. Am urcat şi l-am găsit pe Valcarenghi singur în cabinet.

— Crezi în Dumnezeu?

Ridică privirea şi zâmbi.

— Sigur, îmi răspunse.

Nu vorbise foarte apăsat. Îl citeam. Era un subiect la care nu se gândise niciodată până atunci.

— Eu nu, am continuat. Şi nici Lya. Ştii, majoritatea Talentelor sunt atei. Acum cincizeci de ani, pe Vechiul Pământ, s-a încercat o experienţă. A fost încercată de un Talent major pe nume Linnel, care era extrem de credincios. S-a gândit că, folosind droguri şi unind minţile celor mai puternice Talente din lume, va putea atinge ceva căruia el îi spunea „Da Trăiesc” -ul Universal. Altfel cunoscut sub numele de Dumnezeu. Experienţa a fost un eşec dezastruos şi totuşi ceva s-a întâmplat. Linnel a înnebunit, iar ceilalţi au avut doar viziunea unui nimic uriaş, întunecat şi nepăsător, un vid fără motiv, formă sau raţiune. Alte Talente au mai simţit la fel şi chiar Normali. În urmă cu sute de ani, un poet numit Amold a scris despre o câmpie întunecată. Poemul este într-una din limbile vechi, însă merită să fie citit. Exprimă… Teama, cred. Ceva esenţial din om, spaima de a fi singur în cosmos. Poate reprezintă numai frica de moarte, poate ceva mai mult. Nu ştiu. Este însă un lucru fundamental. În esenţă, toţi oamenii sunt singuri, dar nu vor să fie aşa. Caută mereu, încercând să realizeze un contact, încercând să-l atingă pe alţii peste vid. Unii nu

reuşesc niciodată, alţii doar ocazional. Lya şi cu mine am fost norocoşi. Niciodată însă nu-l ceva permanent. Finalmente, rămâi din nou singur pe câmpia întunecată. Înţelegi, Dino? Înţelegi?

Îmi zâmbi, puţin amuzat. Nu ironic, nu era stilul lui, ci surprins şi neîncrezător.

— Nu, îmi răspunse.

— Fii atent! Întotdeauna oamenii vor ceva, pe cineva, caută… Conversaţia, dragostea… Talentul, iubirea, sau sexul fac parte din această căutare. Şi zeităţile. Omul i-a inventat pe zei, pentru că-l este teamă să fie singur, îl îngrozeşte un univers pustiu, îi e frică de câmpia întunecată. De asta se convertesc oamenii tăi, Dino, de asta te părăsesc. L-au găsit pe Dumnezeu, sau oricum mai mult decât vor putea găsi vreodată. Reunirea este o minte-bloc – o minte-bloc nemuritoare, mai mulţi într-unul, totul fiind iubire. La naiba, shkeenii nu mor! Nu-l de mirare că n-au conceptul vieţii de apoi. Ei ştiu că Dumnezeu există. Poate că n-a creat universul, însă este iubire, iubire pură şi ei spun că Dumnezeu înseamnă iubire, aşa-l? Sau poate că ceea ce numim noi iubire reprezintă o părticică din Dumnezeu. Nu-mi pasă orice-ar fi. Asta-l Reunirea: sfârşitul căutării printre shkeeni şi pentru oameni. La urma urmelor, suntem asemănători – într-atât de asemănători încât doare.

Valcarenghi emise suspinul lui exagerat:

— Robb, eşti suprasolicitat. Vorbeşti ca un Membru.

— Poate c-ar trebui să fiu. Lya este. Acum e parte a Reunirii.

— De unde ştii? Clipi el.

— Azi-noapte mi-a venit în vis.

— Aha, un vis…

— Era adevărat, la dracu'! Era adevărat!

Bărbatul se ridică şi zâmbi:

— Te cred, spuse el. Adică, cred că greeshka foloseşte o momeală-psi, o ispită a dragostei dacă vrei, pentru a atrage şi devora. Ceva atât de puternic încât îi convinge pe oameni

– chiar şi pe tine – că este Dumnezeu. Desigur, e ceva periculos. Înainte de a lua vreo măsură, va trebui să mă gândesc. Am putea păzi peşterile pentru a interzice accesul oamenilor, dar sunt prea multe intrări. Să-l zidim pe greeshka ar însemna o deteriorare a relaţiilor noastre cu shkeenii. De acum, însă, problema mă priveşte pe mine. Ţi-ai încheiat misiunea.

Am aşteptat să termine.

— N-ai dreptate, Dino. E ceva real, nu-l un truc, nu-l o iluzie. Atât eu, cât şi Lya, am simţit. Greeshka n-are nici măcar un „da-trăiesc”, ca să nu mai vorbesc de o momeală-psi atât de puternică încât să-l atragă pe shkeeni şi pe oameni.

— Te aştepţi să cred că Dumnezeu este un animal care trăieşte în peşterile de pe Shkeea?

— Da.

— Robb, sper că-ţi dai şi tu seama că-l absurd. Tu crezi că shkeenii au găsit răspunsul la misterul creaţiei? Uită-te la ei! Cea mai veche rasă civilizată din spaţiu, dar sunt pironiţi de paisprezece mii de ani în epoca bronzului. Noi am venit la ei. Unde le sunt navele spaţiale? Unde le sunt Turnurile?

— Unde sunt clopotele noastre? I-am replicat. Dar bucuria? Ei sunt fericiţi, Dino. Noi suntem? Poate că ei au găsit ceea ce noi căutăm încă. La urma urmelor, de ce dracu' este omul într-o veşnică mişcare? De ce a ieşit în spaţiu, să cucerească galaxia, universul, sau mai ştiu eu ce? Pentru ca să-l caute pe Dumnezeu? Poate că da. Nu-l poate găsi, aşa încât caută, mereu şi mereu. Şi ajunge, în cele din urmă, pe aceeaşi câmpie întunecată.

— Compară realizările. Eu aş prefera, fără discuţie, să fiu om.

— Merită?

— Aşa cred.

Se îndreptă spre fereastră şi privi afară, zâmbind.

— Avem singurul Turn de pe planeta lor.

— Ei au singurul Dumnezeu din universul nostru, i-am replicat, însă mi-a răspuns doar printr-un surâs.

— Bine, Robb, vorbi el întorcându-se de la fereastră. O să ţin minte asta. Şi o să ţi-o găsim pe Lyanna.

— Lya s-a dus, am şoptit eu. Acum o ştiu cu siguranţă. Dacă mai întârzii mult, o s-o urmez. Plec diseară. O să-mi reţin un loc pe prima navă spre Baldur.

Încuviinţă din cap.

— Dacă doreşti, dau dispoziţie să ţi se pregătească onorariul. Zâmbi: Când o vom găsi pe Lya, o să ţi-o trimitem. Cred că nu va fi în apele ei, însă asta te priveşte pe tine.

Nu i-am răspuns. Am ridicat din umeri şi am pornit spre lift. Glasul lui Valcarenghi m-a oprit:

— Aşteaptă! Ce-ai zice să cinăm diseară? Ai făcut o treabă bună aici. Oricum, Laurie şi cu mine dăm o petrecere de adio. Pleacă şi ea de pe Shkeea.

— Îmi pare rău.

A fost rândul lui să strângă din umeri.

— Pentru ce? Laurie este o fiinţă minunată şi o să-mi lipsească. Dar nu-l o tragedie. Există şi alte fiinţe minunate. Oricum, cred că nu mai suporta planeta.

În arsura şi durerea pierderii mele, aproape că-mi uitasem Talentul. Mi l-am reamintit şi l-am citit. Nu exista părere de rău, durere, ci numai o uşoară dezamăgire. În spatele acestora, zidul lui. Întotdeauna, zidul care-l izola pe acest bărbat ce-l tutuia pe toţi şi era prieten cu ei, fără să fie intim cu nici unul. Iar pe zid, parcă puteam citi o inscripţie: POŢI MERGE PÂNĂ AICI ŞI NU MAI DEPARTE.

— Haide, insistă el. O să fie amuzant.

Am încuviinţat.

* Acum, când nava decolează, mă întreb: de ce plec?

Poate ca să mă întorc acasă. Pe Baldur avem o casă, departe de oraşe, pe unul dintre continentele nedezvoltate, înconjuraţi de sălbăticie. Se află pe o stâncă, deasupra unei cascade înalte care se prăbuşeşte parcă de o eternitate

într-un lac verzui. Adesea, Lya şi cu mine înotam acolo, în zilele însorite dintre două misiuni. Apoi zăceam goi în umbra copacilor cu arome de portocali şi făceam dragoste pe un covor de muşchi argintiu. Poate că mă întorc la toate astea. Nu va fi însă la fel fără Lya, fără Lya cea pierdută…

Lya pe care o puteam încă avea. Pe care aş fi avut-o şi acum. Ar fi fost uşor, atât de uşor. O plimbare într-o peşteră întunecată, un somn scurt. Apoi, Lya cu mine pentru vecie, în mine, împărţindu-mă, ea fiind eu şi eu fiind ea. Iubindu-ne şi cunoscându-ne mai mult decât o pot face oamenii. Reunirea şi fericirea, fără nici o beznă, niciodată. Dumnezeu… Dacă credeam în cele spuse lui Valcarenghi, atunci de ce o refuzasem pe Lya?

Poate pentru că nu sunt sigur. Poate că sper încă la ceva mai măreţ şi mai iubitor decât Reunirea – la Dumnezeul de care mi s-a spus de când eram copil. Poate că risc, pentru că o parte din mine continuă să creadă. Dacă greşesc însă, atunci… Bezna şi câmpia…

Dar poate că este vorba despre altceva, despre ceva ce am zărit la Valcarenghi, ceva ce m-a făcut să mă îndoiesc de cele spuse. Cumva, omul este mai mult decât shkeenul; există indivizi ca Dino şi Gourlay, aşa cum au existat Lya şi Gustaffson, oameni care se tem de iubire şi de Reunire într-atât de mult încât le râvnesc. Aşadar, o contradicţie. Omul are două impulsuri primordiale, iar shkeeanul numai unul? Atunci poate că există un răspuns omenesc: să atingă, să se alăture, să nu fie singur şi, totuşi, să rămână om.

Nu-l invidiez pe Valcarenghi. Cred că plânge înapoia zidului său şi nimeni n-o ştie, nici chiar el. Nimeni n-o va şti niciodată şi, în cele din urmă, va continua să fie singur, zâmbind de durere. Nu, nu-l invidiez pe Dino.

Totuşi, Lya, în mine există ceva din el, aşa cum există şi ceva din tine. Poate că de asta fug, deşi te-am iubit.

Pe aceeaşi navă cu mine s-a îmbarcat şi Laurie Blackbum. După decolare, am mâncat împreună şi ne-am petrecut seara discutând la un pahar de vin. Poate că n-a fost o

conversaţie veselă, însă a fost omenească. Amândoi aveam nevoie de cineva şi căutam.

După aceea, am dus-o la mine în cabină şi am făcut dragoste cu toată violenţa de care eram în stare. Apoi întunericul s-a destrămat şi am stat de vorbă toată noaptea.

SFÂRŞIT